

RECULL DE PREMSA

18/02/2015

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

38

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/02/15	GUANYADORS DEL IX CONCURS PERIODÍSTIC JOSEP PERNAU / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	6	1
18/02/15	ÀLEX PERALTA, JÚLIA ARQUÉ Y ANDREA DEL CANTO GANAN EL JOSEP PERNAU DE PERIODISME / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	7	1
18/02/15	ENTREGUEN ELS PREMIS PERIODÍSTICS JOSEP PERNAU / SEGRE	8	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/02/15	APPLE "MUERDE" LA TV DE PAGO / EL ECONOMISTA (TECNOLOGIA)	10	2
18/02/15	LAS 'COOKIES' SALTAN A LA TELE Y LA RADIO / EL ECONOMISTA (TECNOLOGIA)	12	2
18/02/15	EL MUSEU DEL CINEMA MOSTRA EL HOLLYWOOD DE TERRY O'NEILL / EL PUNT AVUI (GIRONA)	14	1
18/02/15	SANTIAGO BERGARECHE ES ELEGIDO POR UNANIMIDAD PRESIDENTE DE VOCENTO / ABC (EDICION NACIONAL)	15	1
18/02/15	ACUDITS QUE VAN A JUDICI / EL PUNT AVUI	16	1
18/02/15	EL MUNDO ARRANCA 2015 COMO LÍDER EN INTERNET / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	17	1
18/02/15	UN PROCÉS A SENTÍS / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	18	1
18/02/15	HELLE MERETE BRIX FUNDADORA DEL COMITÈ LARS VILKS: "L'AUTOCENSURA ÉSPERILLOSA" / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	19	2
18/02/15	GIMÉNEZ BARRIOCANAL: «LA COPE NO LE DEBE UN SOLO EURO A UN BANCO» / ABC (EDICION NACIONAL)	21	1
18/02/15	LES TRAMPES DELS PERIODISTES / REGIO 7	22	1
18/02/15	UN MURO CONTRA EL TERRORISMO, POR BENJAMÍN ABTAN / EL PAIS (ED. NACIONAL)	23	1
18/02/15	CRÍTICA DE Fernando de Felipe. UN PERIODISTA DECENT / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	24	1
18/02/15	LA CONFERENCIA EPISCOPAL BUSCA ALIANZAS PARA BLINDAR EL FUTURO DE 13TV / EL ECONOMISTA	25	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/02/15	Giménez Barriocanal: «EL DUOPOLIO PUBLICITARIO EN TV ES UNA VERGÜENZA» / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	26	1
18/02/15	SANTIAGO BERGARECHE RELEVA A ECHENIQUE AL FRENTE DE VOCENTO / EXPANSION	27	1
18/02/15	TELEFÓNICA TÉ WIFI I MEDIAPRO, NO / ARA	28	1
18/02/15	QUÈ HEM DE FER AMB LES FOTOS DEL JIHADISME / ARA	29	1
18/02/15	DESVALORIZARSE por david trueba / EL PAIS (ED. NACIONAL)	30	1
18/02/15	BARRIOCANAL AFIRMA QUE PABLO IGLESIAS «VETAA LA COPE» / LA RAZON	31	1
18/02/15	NOU AJORNAMENT PER A "TELE-RUS" / EL PUNT AVUI	32	1
18/02/15	PRIORITATS I LLIBERTAT D'EXPRESSION / EL PUNT AVUI	33	1
18/02/15	'EL TRIANGLE' CELEBRA EL PRIMER QUART DE SEGLE / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	34	1
18/02/15	FRANCESC CANALS SERÀ CORRESPONSAL DE TV3 I CATALUNYA RÀDIO A LA XINA / REGIO 7	35	1
18/02/15	DENÚNCIA DE REDACCIÓ PARAL·LELA A TVE / EL PUNT AVUI	36	1
18/02/15	CONTRACTE DE 2 MILIONS PER LA TELEVISIÓ DIGITAL A ALGÈRIA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	37	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

GUANYADORS DEL IX CONCURS PERIODÍSTIC JOSEP PERNAU

Alex Peralta // 1r ESO - Maristes M.
Guanyador del primer cycle d'ESO

Il·luminació a la ciutat

Tinc la preocupació que a la ciutat de Lleida hi ha molts carrers on falta il·luminació.

En la zona on visc a l'hivern, i en tornar de l'escola cap a casa he de creuar el riu per la Passarel·la dels Maristes. Ja és fosc i aquesta passarel·la està il·luminada a l'alçada de la cintura, la llum està mal instal·lada de forma que enlluerna la vista i no es veuen els rostres de les persones amb qui et creues. Dóna inseguretat, i ja hi ha hagut bastants casos d'atracaments.

A l'arribar a l'altre costat on hi ha les universitats, també és molt fosc, hi ha molts pocs fanals. Sembla, que en una zona on hi ha estudiants i gent que van de passeig cap als cinemes, restaurants o cap a casa seva, hauria d'estar millor.

També a baix del riu, que a partir de les deu tanquen moltes llums i que encara hi ha gent que estan fent esport, ho fan en la foscor. Cal pensar que sota els ponts es queden a dormir indigents i altra gent de poc fiar, a aquests ja els va bé la foscor. Una cosa com baixar les escombreries, que no es poden treure abans de les 10, al meu carrer i a molts altres, fa molta peresa i por baixar-hi després de sopar, i quan ho fas has de pujar corrents a casa, això és el que passa i més ara amb el canvi d'hora. El mateix passa pels que volen passejar el gos o prendre la fresca. No dóna bo estar a mitges fosques.

Voldria suggerir:

– D'abaixar la llum, per exemple, del Carrer Major, que sembla que ja n'hi ha suficient

– Instal·lar panels solars en l'espai buit que hi ha darrere les universitats. Crec que amb unes instal·lacions d'energia sostenible podríem estar millor, és a dir, sentir-nos més protegits i gastar menys.

Aquí he parlat de la meua zona, però estic segur que en altres passa el mateix.

Si us plau, prego que ho reviseu i ho estudeu, estaria molt bé poder caminar tranquil quan cau el sol.

E spero que aquesta carta ajudi a pensar-hi i arregli alguna cosa de la ciutat.

Júlia Arqué // 4t ESO - Inst. Gili i Gaya
Guanyador del segon cycle d'ESO

Amb uns altres ulls

Tinc nou anys, l'escola no m'agrada i pels meus pares no existeixo.

A l'escola, tots els mestres parlen en castellà. El català només l'ensenyen a la del davant. Es veu que abans tothom l'estudiava, però ara ja no. Abans em feien riure, els de davant, tots van vestits igual, però ara els tinc enveja, molts cops porto la roba amb forats i les mànigues no arriben on haurien. La mare però, diu que no té temps de cosir, ni diners per comprar roba.

El **maestro** no m'agrada gens. Tan de bo l'Anna no hagués marxat mai, ella m'abraçava i em deia cada dia: "Bon dia Miquel!". A ella li agradava que a la classe fóssim de diferents colors i a mi també, trobo que fa bonic, però al **maestro** no.

Ajudo l'Iris a fer els deures, a mi ningú m'ajuda i jo molts cops no els sé fer. Amb les notes sempre tinc blaus. Si en lloc de pegar-me el pare m'ajudés! Quan em pega, l'insult per dins, però em fa por que em senti i esborro el pensament a l'instant. La mare arriba a la nit, quan l'Iris dorm, i en entrar obre el moble de la cuina, segur que mira si tenim prou menjar, després en treu una botella i comença a beure. No entenc d'on surt tanta set! Una nit la vaig anar a veure i em va dir: "No et queixis perquè arribi tard. Si no hi fóssiu, no hauria de tenir dues feines per poder arribar a fi de mes." Ho sento molt, mare.

El pare hi és de tant en tant. Quan arriba, la mare el fa fora, però ell sempre la convenc... Al cap d'uns dies es barallen, sento com es peguen, com la pega. Després el pare marxa i la mare plora.

Senyor director, necessito la seva ajuda. Tot i que em faig el valent, no puc suportar que els meus pares m'ignorin. Sóc un nen! Donaria el poc que tinc per passar uns dies amb ells com una família. Com les de l'escola de davant. Tot i que tots vesteixen igual se'ls veu sempre contents!

He pensat que com que vostè és un senyor director, els meus pares l'escoltaran. Ho he demanat molts cops als Reis, però ells, ja fa molts anys que no passen per casa meua.

Andrea del Canto // 2n Batx. - Inst. Gili i Gaya.
Guanyadora de Batxillerat

Joc de posicions

S'apaguen els llums abans de l'alba. Saps que els carrers adopten el caire serè, però inquietant de cada matí. Saps que sense aquella claretat no ets sinó una ombra, i que hi ha gent que tot i que hagi arribat, segueix sent ombra.

Les meves referències per a seguir caminant són un cafè i sentir que el que penso ho he d'escriure. Ara, surten dos gossos de companyia, o humans amb gossos, travessen el parc nu i al lluny dos vailets amb les motxiles penjant enfilen carrer amunt amb la il·lusió pròpia de l'edat a la qual no culpo. Sembla, doncs, que la vida no sigui més que un joc de posicions en l'espai del carrer, de l'espai que ocupem en les voreres. En un banc dorm entre cartrons algú, suposadament humà, un no acollit en un alberg per a indigents, elogi d'una societat que es va superar creant departaments adequats a la misèria en comptes d'evitar-la. Un home que han amagat sense preguntar-li en les ombres de l'oceà perquè valorar els seus sentiments solament fa mal a qui intenta valorar-los, i seguirà allà, cada dia més enfonsat, invisible en la penombra i va baixant fins on la llum ja queda lluny.

Ara, els carrers ja comencen a sentir les petjades ràpides i dures de la gent que comença el nou dia. La ciutat ha despertat, però les ments dels qui s'hi passegen segueixen adormides com ho eren ahir, la setmana anterior, com en la innocència de quan eren nens. L'atmosfera ja s'ha transformat en la foguera de les vanitats i com tots els que caminen en direcció contrària, sense ni una mirada creuada o regalada amb sabor de bon dia, baixo la vista a l'aparell que tinc entre mans i m'uneixo a ells. Sóc un més, em passejo mirant una pantalla i escoltant música i així se'm fa més fàcil evitar els ulls d'on s'escapen les seves històries, si no hi ha contacte no hi ha dolor. Passo ràpid pel davant dels seus cartrons on hi ha un crit d'ajuda arraconat en paraules que la gent ni llegeix, i em poso a mirar fotografies de l'estiu anterior, records que la gent abandonada a la pobresa ha hagut de guardar ben lluny. Perquè tot i tenir naus, satèl·lits a l'espai, hotels amb els millors luxes, grans avions i transatlàntics i haver trepitjat la lluna, el món no ha estat alliberat de la fam i la pobresa, que et prenen el que més estimes, i no es tracta de res material.

Àlex Peralta, Júlia Arqué y Andrea del Canto ganan el Josep Pernaut de Periodisme

La organización destaca el aumento de trabajos presentados en esta edición, un total de 297

Los estudiantes críticos de hoy serán los periodistas críticos del mañana, pronosticaban ayer en la presentación de los alumnos ganadores de la novena edición del Premi Josep Pernaut de Periodisme.

ANNA MORA

@annetamora

Lleida

El tiempo dirá si los alumnos Àlex Peralta, Júlia Arqué y Andrea del Canto, ejercerán como plumillas, aunque su interés por la actualidad les has convertido en los premiados de este concurso periodístico, que homenajea al veterano periodista Josep Pernaut, nacido en Lleida el 1930 y fallecido el 14 de noviembre del 2011, que mantuvo una larga y reconocida carrera en los medios de comunicación

Àlex Peralta, del colegio Maristes Montserrat; y Júlia Arqué y Andrea del Canto, ambas del Institut Gili Gaya; han sido los ganadores de las tres categorías del concurso –Cartes al Director, para primer y segundo ciclo de ESO; y Article d'Opinió, para Bachillerato y Ciclos formativos– con las obras *Il·luminació a la ciutat, Amb uns altres ulls* y

FOTO: Tony Alcántara / El acto de entrega de los premios tuvo lugar ayer en el Saló de Sessions de La Paeria

Joc de posicions, respectivamente. Durante el acto de ayer también se anunció el nombre de los accésitos que, en la categoría de Cartes al Director, fueron para Meritxell Solé, Dora Vujasinovic y Mar Cabiscol, en primer ciclo; y Júlia Domínguez, Gerard Terés y Mar Fillat, en segundo. Y en la tercera categoría, Articles

d'Opinió, recayeron en manos de Laia Terré, Oriol Jové y Ana Clavel.

La organización del concurso – Ayuntamiento de Lleida y el Col·legi de Periodistes– destacó el aumento de participación en esta edición: un total de 297 trabajos, 14 centros educativos y 41 profesores de lengua catalana y española.

Los temas más tratados han sido de actualidad, en el ámbito leiridano, catalán e internacional, con especial atención a la falta de espacios de ocio, la corrupción, los problemas urbanísticos, la iluminación y el transporte. Profesionales de la comunicación y del periodismo han ejercido de jurado.

Foto de grup dels guanyadors de les diferents categories i accèssits, ahir al saló de plens de la Paeria.

Entreguen els premis periodístics Josep Pernalu

Àlex Peralta, del col·legi Maristes, i Júlia Arqué i Andrea del Canto, de l'institut Gili i Gaya, van recollir ahir el premi que els acredita com a guanyadors

de les tres categories del novè concurs periodístic Josep Pernalu, amb les obres *Il·luminació a la ciutat*, *Amb uns altres ulls* i *Joc de posicions*, respec-

tivament. Segons va informar aahir la Paeria, en aquesta edició s'han presentat 297 treballs d'alumnes d'ESO, Batxillerat i Cicles Formatius.

El regidor d'Educació, Jesús Castillo, va explicar que l'objectiu del concurs és fomentar l'actitud reflexiva i crítica dels estudiants i ajudar-los a ex-

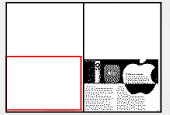
pressar la seua opinió. Entre els membres del jurat d'aquests guardons es troba el director de Redacció de SEGRE, Santiago Costa.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

reportaje

APPLE 'MUERDE' LA TV DE PAGO

El gigante de Cupertino mantiene conversaciones con proveedores audiovisuales para ofrecer su propia televisión de pago y competir con el cable

JOSÉ LUIS DE HARO

Entre beneficios históricos, iPhones, iWatches y demás *gadgets*, la compañía capitaneada por Tim Cook lleva años vacilando sobre su inmersión en el mundo de la televisión. A través de su Apple TV y de la mano de iTunes, la de Cupertino ha sabido competir dignamente con otros servicios similares como Roku o más recientemente el Fire TV de Amazon. Sin embargo, la tecnológica de la manzana está decidida a ir un paso más allá y plantar cara a los todopoderosos operadores de cable en Estados Unidos.

Según adelantaba la web *re/code*, los directivos de Apple mantienen conversaciones con distintos canales de televisión sobre un posible acuerdo que permita a la compañía ofrecer a sus usuarios un servicio de televisión de pago, similar al recientemente estrenado por el Dish Networks, bautizado bajo el nombre de Sling TV. Por sólo 20 dólares mensuales, frente a la media de 100 dólares del cable convencional, los usuarios obtienen una docena de canales, entre el deportivo ESPN, a través de internet sin necesidad de rubricar un contrato con Comcast, matriz propietaria del canal NBC, o Time Warner.

El atractivo del *streaming online*, que ha ganado atractivo gracias a la proliferación de Netflix así como los dispositivos móviles, tabletas incluidas, ha hecho que otros canales de televisión como HBO se hayan planteado ofrecer servicios exclusivos *on line* sin depender del cable. Algunos canales de televisión en abierto, como CBS, también se han lanzado a probar suerte a la hora de ofrecer

iStock

12

reportaje

Coches sin conductor

La compañía de la manzana se ha propuesto explorar nuevos negocios como es el caso de la próxima generación de automóviles eléctricos. El gigante pretende diseñar medios de transporte capaces de circular solos, sin la intervención del conductor. Ni que decir tiene la industria del motor pondrá las cosas muy complicadas a este temible advenedizo.

sus contenidos *on line* a través de la red. Con un coste de 6,99 dólares al mes, la cadena permite el *streaming* en tiempo real de sus contenidos además de ofrecer servicios a la carta con sus series más populares como NCIS o The Good Wife. El problema, según los analistas, es que el consumidor podría enfrentarse a una saturación de servicios de *streaming*. Recordemos que también existe Hulu Plus, una alianza entre ABC, NBC y Fox donde por una suscripción mensual puede accederse a contenido de estas cadenas.

De momento, en lo que a Apple respecta, parece que la compañía busca agrupar distintos programas y series de televisión para venderlos directamente a los consumidores a través de la red. Esto no implica que la de Cupertino vaya a reinventar la televisión pero sí que ofrecerá su propia versión a través de una plataforma mucho más orientada a sus usuarios. Según *re/code*, las conversaciones todavía son puntuales, por lo que no se han ofrecido detalles importantes como el coste que podría tener este servicio.

No es la primera vez que Apple intenta irrumpir dentro del mundo de la distribución televisiva. En 2009 propuso un plan mensual por 30 dólares para ofrecer contenidos de televisión. Recientemente, ha intentado colaborar con Time Warner Cable en busca de ofrecer servicios de *hardware* y *software* a los usuarios de la operadora de cable. Mientras tanto, Dish y Sony ya han rubricado acuerdos

con los propietarios de contenido de televisión para ofrecer televisión lineal a través de internet, algo que ha creado un modelo de negocio de referencia a la hora de incluir nuevos competidores.

Tampoco es un secreto que desde la de Cupertino elucubran con cambiar la forma en que consumimos televisión. El director de este área de negocio, Eddy Cue, ya dijo el pasado mayo durante una conferencia que la "experiencia a la hora de ver televisión es bastante mala" al afirmar que los sistemas se han quedado estancados y no existen estándares. Aunque Apple no haya creado escuela en el mundo de la televisión, es cierto que su Apple TV ha vendido ya 25 millones de unidades desde que lanzase este producto, que se ha convertido junto con la venta de video *online* en un negocio de más de 1.000 millones de dólares para la compañía. A la hora de nutrir su acceso a este servicio, la de Cupertino ha incluido entre sus ofertas canales a la carta como ABC News, ABC, CNBC, Fox Now, Netflix, HBO Go, entre otras propuestas, sin embargo para acceder al contenido de algunos de ellos los usuarios deben contar con una cuenta de televisión por cable.

LAS 'COOKIES' SALTAN A LA TELE Y LA RADIO

Una nueva tecnología es capaz de registrar todos los movimientos de un usuario antes de una compra 'online'. El sistema lleva el sello de una empresa española

FABIÁN CABELLO

Seguro que le ha pasado algo similar a esto: haber estado buscando información sobre un destino turístico y al rato sorprenderse con ventanitas de publicidad sobre ofertas de hoteles y vuelos a ese mismo lugar. Como ya sabe -o, si no, se lo habrá imaginado- nada es fruto de la casualidad. Para nada, más bien, es el resultado de algoritmos encargados de personalizar al máximo la publicidad. A cambio, en lugar de ser bombardeados con anuncios que no nos interesan, esos mensajes tienen cierto interés porque van directos a lo que estamos buscando o a nuestras aficiones y gustos. De todo eso se encargan las cookies, esas galletitas que no pierden detalle de ninguno de nuestros movimientos cuando estamos navegando por Internet. Las empresas

las utilizan para investigar nuestras pautas de conducta, sobre todo a la hora de consumir.

Esta práctica, extendida, habitual y normalizada en el mundo *online*, salta ahora también a lo *offline*. La publicidad en radio y televisión empieza a beneficiarse de este tipo de herramientas. Y esto es así gracias a una tecnología desarrollada por una empresa española

fundada en 2008, Adgravity, y que con una plantilla de 20 personas logró facturar siete millones de euros en 2014. Para este ejercicio, las previsiones hablan de crecimiento de doble dígito. La compañía lleva tiempo registrando lo que ellos llaman el *consumer journey* o recorrido que hace cualquier usuario cuando navega. Más recientemente, empleando técnicas de Big Data, analizan el rastro que vamos dejando con nuestros dedos por las pantallas táctiles y cómo respondemos a los estímulos que recibimos de medios *off line* como la radio o la televisión. Meliá, Telefónica, Microsoft, Sogecable, Grupo Planeta, BBVA, Seur, Nokia o Peugeot son solo algunas de las empresas que están echando mano de estas herramientas para aumentar sus ventas, para sacarle mucho más partido a su presupuesto de publicidad. Jesús Ollero, director general de Adgravity, explica a *elEconomista Tecnología* que estas técnicas "permiten anticiparse y recomendar a un director de marketing dónde va a ser más efectiva su publicidad".

"Nuestra tecnología reconoce los spots de TV y las cuñas de radio y acto seguido analiza de qué forma está influyendo esa publicidad en el usuario en el mundo digital. Por ejemplo, es posible ver si se ha incrementado el número de visitas a la web del anunciante. Aunque mayoritariamente seguimos viendo la televisión o escuchando la radio de forma tradicional, lo que sí es cierto es que

tendencias

solemos tener otra pantalla conectada en la mano, sea la tableta, el *smartphone* o el ordenador", explica Ollero. Entre las recomendaciones que hacen a las compañías con las que trabajan en los cinco continentes se encuentra lanzar simultáneamente una misma campaña en medios tradicionales y en las plataformas *online*.

Según explica el director general de Adgravity, la tecnología se concreta en un receptor o decodificador de televisión o *set-top box* conectado a un servidor. Antes de lanzar la campaña, la empresa recibe un fichero de MP3 con la música del anuncio. "La tecnología empleada es similar a la que utiliza la aplicación de reconocimiento de música Shazam", explica. "Cuando se emite el *spot*, este decodificador reconoce el anuncio y empieza a medir la eficacia que ha tenido en la parte *online*", añade.

El principal valor de esta tecnología reside en su capacidad de anticipación. Si hasta ahora las empresas sólo tenían los índices de audiencia de la radio o la televisión para medir el impacto o alcance de sus campañas, este sistema ofrece muchos más elementos de juicio para medir la efectividad de cada inversión. A partir de la información que le suministra ese servidor y del análisis de todos los datos que va recibiendo de cada consumidor, va aportando claves para que cada

compañía pueda tomar las decisiones que más le convienen. "Por el registro de esa huella dactilar *-finger print-* sabemos si es hombre o mujer, si está más interesado en viajes o finanzas, en moda o en deportes etc., y cuando vamos a lanzar una campaña, vemos el *target* al que se dirige el anunciante y creamos una audiencia concreta de usuarios que coincide con el perfil de la compañía". Preguntado sobre los ingredientes que debe de tener una campaña publicitaria perfecta, Ollero insiste en la necesidad de lanzar iniciativas de forma paralela en el mundo *online* -Google, redes sociales, YouTube etc.- y *offline* -radio, televisión etc.- Preguntamos al director general de Adgravity hasta qué punto puede ser tan influyente esta herramienta. ¿Qué resultados están obteniendo las empresas que incorporan esta nueva forma de medir el impacto de sus campañas? "Cuando empiezan a usar nuestra tecnología optimizan su inversión porque detectan cuáles son los canales más rentables para ellos. Eso se traduce, en algunos casos, en incrementos de ventas del 30 por ciento", concluye.

ISTOCK

El Museu del Cinema mostra el Hollywood de Terry O'Neill

■ Una exposició sobre el gran fotògraf britànic mostra 40 imatges d'actors i músics dels anys 60 i 70 ■ La mostra de la Fundació Telefónica es pot visitar fins al 31 de maig

Irene Coll
GIRONA

El Museu del Cinema de Girona va inaugurar ahir l'exposició *Rostres de llegenda*, del prestigiós fotògraf Terry O'Neill (Londres, 1938). La mostra, cedida per la Fundació Telefónica, es pot visitar amb entrada lliure fins al 31 de maig i inclou 40 fotografies de gran format. Les instantànies escollides se centren en el Hollywood dels anys seixanta i setanta, on apareixen estrelles com ara Audrey Hepburn, Paul Newman i Orson Wells. O'Neill, però, al llarg de la seva carrera també ha retratat clàssics del rock de la talla dels Rolling Stones i models com ara Twiggy, que també tenen un espai dins l'exposició.

Laura Fernández, responsable d'exposicions i col·leccions de la Fundació Telefónica, va fer ahir la presentació de la mostra juntament amb l'alcalde de Girona, Carles Puigdemont, i el director del Museu del Cinema, Jordi

La frase

“O'Neill diu que les tres claus d'un bon fotògraf són la paciència, la discreció i la invisibilitat”

LAURA FERNÁNDEZ
RESPONSABLE DE LES EXPOSICIONS
DE LA FUNDACIÓ TELEFÓNICA

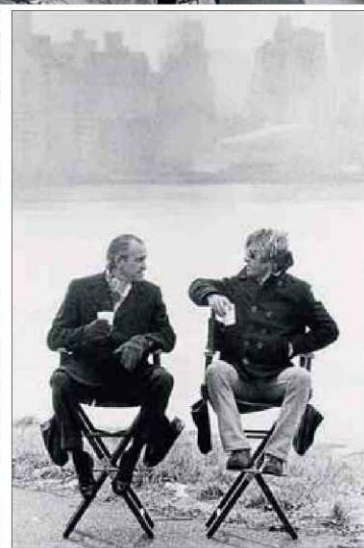
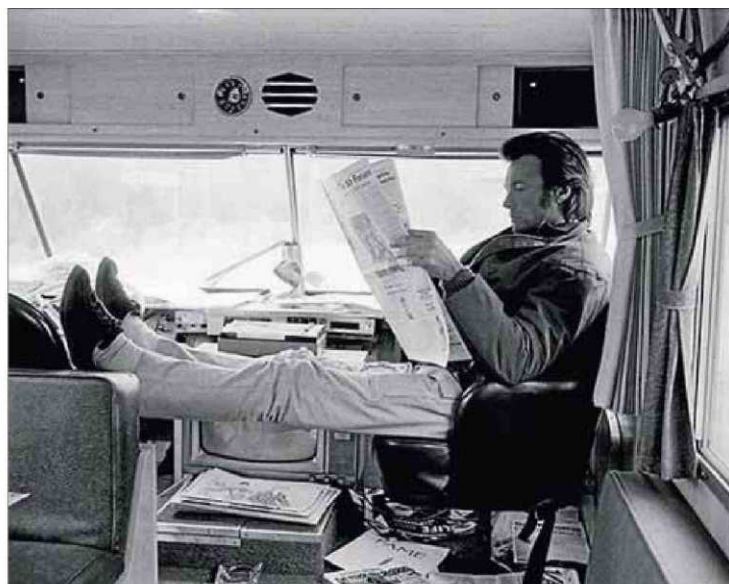
Pons. Tots tres van coincidir a dir que l'estil directe i natural d'O'Neill l'ha convertit en un dels fotoperiodistes de celebritats més reconeguts de la segona meitat del segle XX.

Els seus inicis com a fotògraf professional van ser fruit del talent però també de la sort. Quan treballava de fotògraf per a l'aeroport de Heathrow va fer una instantània del secretari d'Afers Estrangers britànic que s'havia quedat adormit esperant l'avió, la va vendre a un diari i així va començar la seva llarga carrera. O'Neill va viure en primera persona els *swinging sixties*, la revolució cultural del Regne Unit que deixava enrere

l'austeritat de la postguerra, i la seva passió per la música el va acostar als reis de la revolució pop: el 1963 va fer la primera fotografia dels Beatles publicada a la premsa, i va ser l'autor de la portada del disc *Diamond Dogs*, de Bowie. Totes dues imatges també són a la mostra.

De Sinatra a Bond

Un cop als Estats Units, es va consolidar com a fotògraf professional. La seva càmera de 35 mm, més lleugera que les que utilitzaven la majoria dels seus companys, “va ser la porta de benvinguda a la fama”, com va dir ell mateix. La màquina el feia invisible durant les llargues estones que passava amb els seus fotografiats. El cercle d'amistats que tenia a l'*star system* li va permetre accedir als rodatges i moments de descans de les estrelles, que va immortalitzar per sempre amb un estil que s'allunyava de la formalitat i distància que caracteritzaven les estrelles d'anys enrere.

Clint Eastwood en el rodatge de 'Joe Kid' (1975), Raquel Welch a 'Myra Breckinridge' (1970) i Robert Redford i Richard Helms en una pausa d'"Els tres dies del Còndor" (1975) ■ TERRY O'NEILL

Al llarg de la seva carrera, revistes com ara *Time*, *Paris Match* i *Vanity Fair* han comptat amb ell per a les seves portades i, com es pot observar a l'exposició, O'Neill ha retratat tots els James Bond; la que va ser la seva dona, l'actriu

Faye Dunaway, el dia després de guanyar un Oscar; i va fotografiar Frank Sinatra al llarg de trenta anys. Actualment només fa treballs per encàrrec, com ara els últims retrats oficials de Nelson Mandela. El seu prestigi, que el

2011 li va valdre la medalla del centenari de la Royal Photographic Society, fa que la seva obra s'exposi a galeries i col·leccions privades d'arreu del món. També hi ha un premi de fotoperiodisme que porta el seu nom. ■

Santiago Bergareche es elegido por unanimidad presidente de Vocento

Sustituye a Rodrigo Echenique, que asume la vicepresidencia ejecutiva del Banco Santander

ABC
MADRID

El Consejo de Administración de Vocento ha designado por unanimidad como presidente de Vocento a Santiago Bergareche Busquet, que sustituye en esas funciones a Rodrigo Echenique, quien asumió su cargo en abril de 2014 y ahora se ve obligado a dejar la presidencia de este grupo tras asumir la vicepresidencia ejecutiva del Banco Santander.

La ley de ordenación, supervisión y solvencia de entidades de crédito impide ocupar un cargo ejecutivo junto con otros dos cargos no ejecutivos. Por ello, el Consejo de Vocento ha agradecido sinceramente la labor cohesionadora desarrollada por Rodrigo Echenique.

Santiago Bergareche es licenciado en Ciencias Económicas y Derecho por la Universidad Comercial de Deusto. Actualmente, es vicepresidente primero de Ferrovial, presidente de Dinamía y consejero de Maxam. Anteriormente, también ejerció como director general de BBVA, presidente de Metrovacesa, Agromán y Cepsa, además de consejero delegado en Ferrovial.

La llegada a la Presidencia de Vocento de Santiago Bergareche coincide con una clara estabilización del sector de los medios de comunicación y con la firme apuesta del Grupo por el mejor periodismo en España.

Gracias al liderazgo en difusión de prensa, al incremento de la cuota de

Rodrigo Echenique

Tras su paso por Vocento, asume la Vicepresidencia Ejecutiva del Banco Santander. Es presidente de NH Hoteles y miembro de los Consejos de Inditex, Ebro, Airtel (Vodafone) y Lar.

Santiago Bergareche

Actualmente, es vicepresidente primero de Ferrovial, presidente de Dinamía y consejero de Maxam. Antes, ejerció como director general de BBVA, presidente de Metrovacesa, Agromán y Cepsa.

mercado publicitaria tanto en papel como en internet, así como al avance realizado en líneas estratégicas para el contenido digital, Vocento se sitúa en estos momentos en una posición óptima para afrontar los nuevos retos del periodismo.

En este sentido, Santiago Bergareche Busquet, miembro de una familia editora, apuesta por la «continuidad» en la gestión de la compañía, «buscan-

do la confluencia de la excelencia tecnológica, informativa y de opinión con la rentabilidad empresarial y la aportación de valor a los accionistas». El nuevo presidente de Vocento quiere dejar claro desde el primer momento que «Vocento es un grupo líder con verdadera vocación editorial». Para afianzar ese liderazgo, Santiago Bergareche asegura que desde la Presidencia trabajará en la recuperación

del prestigio de la prensa, «que se ha desgastado en los últimos años, debido a los rigores de la crisis». Una de las claves de esta nueva etapa será la de acercarse aún más a las inquietudes y preocupaciones de los numerosos lectores del grupo.

En Vocento, asegura su nuevo presidente, «hemos hecho grandes esfuerzos por ajustarnos a los nuevos tiempos para alcanzar la rentabilidad que nos va a permitir enfocarnos en el periodismo y en los contenidos informativos y editoriales de calidad distribuidos en los soportes que sean necesarios, con equipos creativos y perfiles y procesos modernos».

Con esta idea, Santiago Bergareche se suma «al esfuerzo del equipo dirigido por Luis Enríquez», con quien asegura compartir «un firme compromiso con el futuro de las cabeceras históricas para las que trabajamos y la idea común de la vocación de servicio de los diarios».

El grupo más solvente

Para que Vocento continúe siendo el grupo de comunicación más solvente de España, Santiago Bergareche ha manifestado su deseo de «poner a disposición de la compañía -ahora como presidente- mi experiencia acumulada en mi larga trayectoria empresarial».

Todo, bajo el firme convencimiento personal de que «una sociedad sin prensa independiente no es libre» y de que es imprescindible impulsar los cambios necesarios para que la audiencia «pueda seguir disfrutando de cabeceras tan potentes e independientes como ABC, El Correo, El Diario Vasco o El Norte de Castilla...», por citar algunas de las que componen un grupo tan heterogéneo como afianzado en el panorama editorial español.

Tribunals Procés per ultratge a la nació espanyola

Acudits que van a judici

VISTA • El regidor de Torredembarra Lluís Suñé, jutjat per la publicació d'una imatge irònica sobre nens extremenys al seu blog **PETICIÓ** • La Junta d'Extremadura demana per a ell 3.650 euros de multa**Azahara Palomares**
TARRAGONA

Culminació, ahir a Tarragona, d'un procés judicial si més no sorprenent. El regidor d'Alternativa Baix Gaià (ABC) a l'Ajuntament de Torredembarra, Lluís Suñé, va ser jutjat per un presumpte delicte d'ultratge als símbols de la nació espanyola i les seves comunitats com a conseqüència d'una imatge publicada al seu blog l'estiu del 2008. Acompanyant un article que feia referència al debat sobre la publicació de les balances fiscals de l'Estat —Suñé havia estat aquell any candidat d'ICV per Tarragona al Congrés dels Diputats—, l'edil hi va afegir una imatge que ja corria prèviament per internet en què es feia ressò d'una campanya irònica per aparcar nens extremenys. "El 7% del PIB no és suficient", resava el fals cartell. Suñé, que no era l'autor de la imatge, hi va afegir com a comentari la frase: "Potser ens haurem d'afegir a la campanya."

El que en altres circumstàncies no hauria passat d'una anècdota, va desembocar en una querrela penal interposada per la Junta d'Extremadura que ahir va quedar vista per a sentència, amb la fiscalia i la defensa demanant l'absolució de Suñé. L'advocat del govern extremeny, Francisco Javier Gaspar, va demanar una multa de 3.650 euros, força lluny dels dos anys de presó que reclamava a l'inici del procés. "Va ser una humiliant al·lusió a la comunitat, per molt debat polític que hi hagués", va dir Gaspar durant la vista, en què la di-

Molta expectació mediàtica ahir al jutjat penal número 3 de Tarragona, on es va jutjar Suñé ■ JUDIT FERNÁNDEZ

minuta sala del jutjat penal número 3 de Tarragona va tenir problemes per encabir tots els periodistes interessats en el cas.

"Provinc d'una cultura popular, la del ball de diables, que és una cultura de sàtira. És una eina que no és el primer cop que

Tant la defensa com la fiscalia situen l'acció en l'exercici de la llibertat d'expressió de l'edil

utilitzo com a polític", va assegurar durant el judici Suñé, que va recordar que havia penjat un escrit de disculpes al poble extremeny al seu blog, després de retirar la polèmica imatge. "No em

puc disculpar, però, amb els polítics que la van utilitzar per encendre els ànims", va concloure.

Tant l'advocat defensor de Suñé, Eusebi Campdepadrós, com la fiscalia van coincidir a al·ludir a jurisdicció del Tribunal Constitucional i del Tribunal Europeu dels Drets Humans que empararia la publicació de Suñé en l'exercici de la llibertat d'expressió i el deixarien fora, a més, de la definició del delicte que se li imputa. "Cap de les paraules és ultratjant, i ell mai no va tenir cap intenció d'injuriar", va sentenciar Campdepadrós, que va recordar també que la jurisdicció europea parla d'una "protecció especial" per a la llibertat d'expressió dels càrrecs públics, recordant l'anul·lació d'una con-

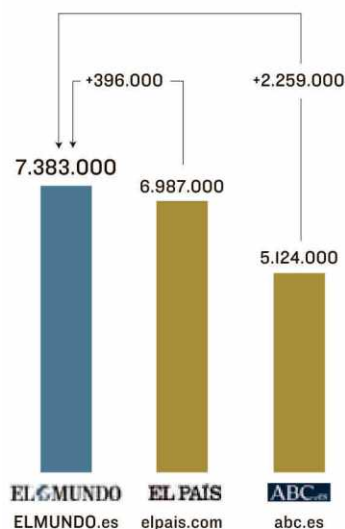
demna a Arnaldo Otegi per un article sobre el rei. L'advocat també va fer referència a les declaracions de l'expresident extremeny Juan Carlos Rodríguez Ibarra, que va qualificar d'"imbècil" Suñé, sense que això provoqués cap acció judicial.

"Les institucions haurien d'anar amb molta cura a utilitzar aquests processos. Jo he viscut un malson", va dir en el tancament de la vista Suñé, que va recordar que havia necessitat protecció policial i havia estat perseguit per grups d'extrema dreta. Ahir va confessar als mitjans que està "content" perquè s'ha arribat per fi al judici i que confia en una sentència absoluta. La resposta, però, està ara a les mans del jutge. ■

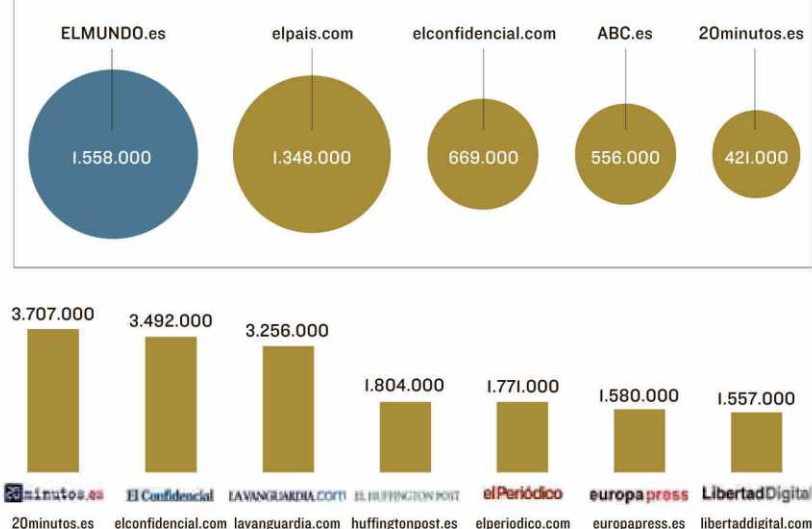

EL MUNDO.ES, LÍDER ABSOLUTO EN INTERNET

USUARIOS ÚNICOS

NÚMERO DE USUARIOS PROMEDIO DIARIO

FUENTE: Datos elaborados a partir de comScore y registros propios.

EL MUNDO

COMSCORE DATOS DEL MES DE ENERO

EL MUNDO ARRANCA 2015
COMO LÍDER EN INTERNET

La web del periódico de Unidad Editorial ocupa la primera plaza entre la prensa 'on line' en España

E. M. MADRID

El nuevo año suele ser sinónimo de nuevos propósitos. Pero hay tradiciones, costumbres y hábitos que siempre permanecen. Como consultar ELMUNDO.es para estar informado. La web del periódico de Unidad Editorial es la líder de la

prensa on line en España. Así lo certifican los datos del medidor oficial comScore -aceptado por todo el mercado-, dados a conocer y correspondientes al consumo en ordenadores en el mes de enero.

La web de EL MUNDO arranca el nuevo año con fuerza, contando con el respaldo de los lectores españoles. De hecho, es el único medio digital español capaz de superar la barrera de los siete millones de usuarios únicos. Esta web logró en enero 7.383.000 usuarios únicos. Se trata de un liderato sin titubeos que que-

da demostrado en el hecho de que la ventaja con elpais.com (6.987.000) se situó en 396.000 usuarios únicos.

La web de EL MUNDO experimentó en enero, en comparación con diciembre, un crecimiento del 7,6%, sumando nada menos que 527.000 usuarios únicos.

La ventaja de ELMUNDO.es se incrementa mucho más si se comparan sus datos con los de abc.es. La página de información del grupo Vocento presenta un dato de 5.124.000 usuarios únicos, por lo que se sitúa a 2.259.000 de EL MUNDO.

La apuesta por la última hora, los reportajes, las exclusivas, las coberturas especiales... Y el contenido audiovisual. Todo ello configura una oferta editorial, enriquecida con todo el contenido de la edición impresa, que convence a los internautas españoles.

Si atendemos al ranking de medios on line generalistas más leídos, dominado por ELMUNDO.es, tras elpais.com y abc.es figura en cuarto lugar 20minutos.es, con 3.707.000 usuarios únicos, seguido por elconfidencial.com, quinto, que

atesora 3.492.000. A continuación, en esta clasificación elaborada a partir de datos de comScore, figura lavanguardia.com (3.256.000 usuarios únicos), por encima del huffingtonpost.es, que cuenta con 1.804.000 usuarios únicos.

El liderazgo de ELMUNDO.es no sólo queda patente en el número de usuarios únicos. También ocupa la primera plaza, y de manera destacada, en el número de

'MARCA' (5,5 MILLONES) Y 'EXPANSIÓN' (2,6 MILLONES) COMPLETAN LA OFERTA DE UNIDAD EDITORIAL EN LA RED

usuarios promedio diario. Este periódico cuenta con 1.558.000, por encima del 1.348.000 de elpais.com y a una gran distancia de los 556.000 de abc.es. Es más, la web del diario de Vocento es superada en este apartado por elconfidencial.com, que cuenta con 669.000.

Los registros de ELMUNDO.es son especialmente significativos al tratarse de enero, un mes marcado por las festividades en su primera semana, y donde el tráfico de internet sufre variaciones y no es tan intenso.

La clara apuesta de Unidad Editorial por un modelo digital, pendiente siempre de las necesidades y demandas de los lectores, se traduce no sólo en el sólido liderazgo de ELMUNDO.es. Marca, otra de sus cabeceras, es la dominadora absoluta entre las webs de información deportiva, con 5.506.000 usuarios únicos, superando en 1,7 millones a su inmediato perseguidor, As (3.811.000). La distancia es todavía mayor si se miden sus cifras con las de los diarios catalanes. En concreto, marca.com supera a sport.es (1.441.000) en cuatro millones de usuarios y a mundodeportivo.com (1.714.000), en 3,7 millones. Por su parte, Expansión es uno de los referentes de la información económica, con 2.658.000.

DEL 1936 AL 1946

Un procés a Sentís

L'historiador Francesc Vilanova dedica al periodista 'Fer-se franquista', «un llibre aïrat» sobre una biografia «flexible»

E.A.
BARCELONA

L'historiador Francesc Vilanova confessa que *Fer-se franquista. Guerra civil i postguerra del periodista Carles Sentís 1936-1946* (Leonard Muntaner Editor) li ha sortit «un llibre aïrat». Aquesta lectura paral·lela i crítica de les «flexibles» memòries de Sentís «té un sentit col·lectiu, és una trajectòria individual que serveix per il·lustrar el franquisme català, per veure com els franquistes modelen la seva biografia per passar per una altra cosa i com hem tingut una mirada indulgent i benevolent», explica Vilanova al seu despatx de la Fundació Carles Pi i Sunyer.

Però l'autor d'*Una burgesia sense ànima* i *El franquisme i la traïció catalana* considera que Sentís no és només un exemple més dels catalans de Franco. «Es, de tots, possiblement el personatge amb un perfil més sinistre». Una opinió sobre el que va ser degà del Col·legi de Periodistes durant la transició que sembla potser massa vehement. Encara que amb un sol dels seus capítols, dedicat a les cròniques des del camp de concentració de Dachau, Vilanova fa tot el possible perquè el lector acabi tan aïrat com ell.

El maig del 1945, Sentís visita Dachau juntament amb el corresponent de *Ya* i el *Diario de Barcelona*. La comparació de totes dues cròniques, «el que Carles Sentís va amagar de Dachau i va explicar Matías Cirici Ventalló», és inquietant. Una indiferència moral, expressada «en un to burlesc», el d'un periodista «cínic, frívol i superficial», subratlla Vilanova, no gaire diferent de la que traslluïa en aquell tan citat com poc llegit reportatge sobre la immigració murciana als anys 30 que va publicar a *Mirador*.

«A mesura que avancem, sembla que entrarem en una Exposició o Fira de Mostres. Ja és així en part. Les mostres que hi ha a prop de l'entrada veuré després que són les millors, perquè, almenys, poden caminar sense arrossegar-se i no són contagiosos». Així comença la visita, que segueix parlant de nois «amb cara de pillet», d'un «ignorant i desgraciat detingut» que no entén la paraula antropofàgia o de «dotzenes d'éssers arxibuts i que mengen constantment pa amb mantega dels americans pels racons».

El dret a evolucionar

El llibre arrenca citant un obituari publicat al diari en què va col·laborar Sentís: «Mai va ser franquista, però es va acomodar com altres milers de catalans a la vida sota el franquisme...» «Molts catalans franquistes diuen que franquistes no ho van ser

► Carles Sentís, el 2004.

«Van tenir la sort de disposar de 30 anys per anar modelant la seva biografia»

del tot, que la revolució els va expulsar i no van tenir cap més remei que refugiar-se en l'altre bàndol, però que es van fer aliadòfils i monàrquics com si això els convertís en demòcrates. Però fer-se franquista és una decisió voluntària. I si no és franquista algú que treballa com a espia per al SIM, alferes de regulars, que li fa una botifarra al pobre Solé Barberà quan se l'emporten lligat de mans, que es col·loca com a secretari de Sánchez Mazas, que es fa un nom a Madrid i aprofita la seva posició per fer tràfic d'influències, aleshores, si aquest paio no és franquista, ¿qui ho és?», es pregunta Vilanova. «Es respon: la mena de personatges que a França haurien estat sotmesos a depuració el 1945. Però que en canvi van tenir la sort de disposar de 30 anys per anar modelant la seva biografia. És cert —afegeix Vilanova— que la gent té dret a evolucionar. De Semir i Sacristán van ser falangistes... Però és que Sentís ho va fer sempre per estar on estigués el poder...»

L'amença gihadista

"L'autocensura és perillosa"

Helle Merete Brix, fundadora del comitè Lars Vilks

GLORIA MORENO
Barcelona

La periodista danesa Helle Merete Brix ja sabia en què es ficava quan a finals del 2012 va fundar el comitè Lars Vilks. La seva intenció era donar suport al caricaturista suec que el 2007 va encendre la ira dels fonamentalistes per haver dibuixat Mahoma amb cos de gos. Va ser Brix, de fet, qui va convidar Vilks a participar en el debat que aquest dissabte va ser objecte d'un atac terrorista a Copenhaguen. Tots dos eren a l'estrada quan l'atacant va començar a disparar. Una persona va morir i tres més van resultar ferides. Amb la por encara al cos, Brix ens explica la seva experiència.

Quina va ser la seva reacció?

Al principi no em vaig adonar de què passava. Vaig sentir molt soroll, com si algú estigués donant cops a la teulada. Llavors un dels guàrdies de seguretat va començar a cridar: "Tot-hom fora! Lars, surt d'aquí!", i em vaig adonar que ens estaven atacant. Alguns van sortir de la sala, d'altres es van tirar a terra, i a mi em van portar amb en Lars Vilks a un petit magatzem per protegir-nos.

Com se sent?

Estic molt trista perquè una persona va morir simplement per participar en un debat i també per l'altra mort a la sinagoga. Encara tremolo. Vaig estar al memorial dilluns a la nit, però m'hi vaig quedar molt poca estona. El so de 30.000 persones aplaudint em recordava massa els trets de dissabte. Dit això, vull continuar amb la meua rutina, aquests dies continuo treballant amb normali-

tat i em sento bé per fer-ho.

Esperava que pogués passar una cosa així?

Estava nerviosa, especialment després de l'atac contra *Charlie Hebdo*. Just l'octubre de l'any passat els vam lliurar el nostre primer premi a la Llibertat. El nou director del setmanari, Gérard Biard, que va sobreviure als atacs de París perquè era a Londres, va venir a Copenhaguen a rebre'l. Estava nerviosa, però has de confiar en les forces de seguretat.

radicals a través del web, en mesquites o a la presó. Cal afrontar aquest problema. Veure què es predica a les mesquites sueques, daneses. Crec que ho acabarem fent. És una cosa inevitable.

El Comitè Lars Vilks continuarà organitzant actes?

Sí, aquest és el meu pla. Està clar que no ens reunirem en certs llocs massa exposats, però una idea és organitzar una conferència al maig o a la tardor al Parlament, on és fàcil garantir la seguretat.

Aquest atac farà canviar Dinamarca?

Sí. Crec que és inevitable. Fa 15 anys que escric sobre llibertat d'expressió i islamisme. Però crec que fins que un país no rep un impacte, fins que no passa una cosa concreta, no es reacciona. És horrible de dir, però de vegades sembla que això és el que ha de passar perquè la gent s'adoni de la serietat d'aquest problema aquí a Europa. Crec que hem de tenir esperança, construir sobre aquesta tragèdia i fer tot el possible perquè no torni a passar. Tot i això, tots sabem perfectament que la qüestió ara no és saber si això tornarà a passar en algun altre lloc d'Europa sinó on passarà.

Creu que atemptats com aquest incrementen l'autocensura?

Sí, definitivament. El diari que va publicar per primera vegada les caricatures no ho va voler tornar a fer després dels atacs contra *Charlie Hebdo*. I entenc per què. Fa molts anys que estan amenaçats. Però és trist que hagin de prendre aquesta decisió. Passa una cosa semblant amb la televisió pública danesa i altres mitjans. Ens hem d'adonar que aquests atacs han estat comesos en nom de l'islam i cal poder par-

La periodista danesa Helle Merete Brix

El terrorista va néixer i va créixer a Dinamarca. Com explica la seva deriva?

Alguns polítics, especialment d'esquerra, insisteixen que aquests joves se senten desarrelats a la societat danesa, que viuen entre dues cultures. No ho nego, i no nego que hi ha factors socials que els poden conduir a aquesta radicalització. Però el principal problema és que entren en contacte amb missatges

Policies davant el centre cultural atacat dissabte a Copenhaguen

lar més clarament sobre aquest problema.

Què els respon, als qui critiquen les caricatures per ofensives?

En una societat moderna s'hauria de poder criticar qualsevol religió. Pots ser una persona religiosa, veure la vida des d'un punt de vista espiritual. Aquesta és una opció lliure. Però no podem permetre que una determinada religió, en aquest cas l'islam, rebi un tracte especial, que hi hagi tabús, com el de no poder dibuixar el profeta, que els no creients també hàgim de respectar.

L'autocensura, algunes vegades, és necessària per raons

L'ATAC DE DISSABTE

"Un dels guàrdies va començar a cridar: 'Tot-hom fora! Lars, surt d'aquí!'"

EXCUSES

"Molts que parlen tant de respecte i s'autocensuren ho fan per por"

MICHAEL PROBST / AP

de respecte, de delicadesa?

No, mai. És com si un matrimoni o dos amics no parlessin dels temes més importants. No podem deixar que una societat moderna tracti la religió d'una manera diferent. L'autocensura és perillosa. Ja ho va dir Charb abans de morir: primer no podem dibuixar Mahoma; què vindrà, després? I què passa amb els exmusulmans que critiquen l'islam, diuen que Mahoma no ha existit mai o critiquen la xaria? Hem de garantir el seu dret a opinar. Crec que molts que parlen tant de respecte i s'autocensuren no ho fan honestament, sinó per por.●

Fernando Giménez Barriocanal ayer en el Foro de la Nueva Comunicación E. AGUDO

Giménez Barriocanal: «La COPE no le debe un solo euro a un banco»

► El consejero delegado asegura que su emisora «aspira a ser un referente en la sociedad»

LAURA DANIELE
MADRID

Recuperar los valores que han permitido construir nuestra sociedad es el mejor camino para sacar a España de la crisis. Así lo aseguró ayer el presidente y consejero delegado de la Cadena COPE, Fernando Giménez Barriocanal, durante su intervención en el Foro de la Nueva Comunicación.

Presentado por el exministro de Educación y posible candidato a la presidencia de la Comunidad Madrid por el PSOE, Ángel Gabilondo, el también gerente de la Conferencia Episcopal Española explicó que «necesitamos otro modelo de sociedad con políticas orientadas al bien común y en el que se plantee una nueva moral». «Hablamos de una serie de valores que no son propiedad de una confesión religiosa. Son los valores de siempre, como la tolerancia, el respeto, la solidaridad, el optimismo, la lucha por la paz, la defensa de la dignidad de la persona. Solo así podremos sacar adelante nuestro país», indicó.

Ante un granado grupo de empresarios de los medios de comunicación, representantes políticos y de las instituciones más variadas de la sociedad civil y de la Iglesia, Giménez Barriocanal hizo también un repaso a los retos que su cadena ha tenido que afrontar en los últimos años debido a la crisis y a la propia coyuntura de la emisora. Según explicó, desde 2010 la COPE ha logrado salir del modelo de «los grandes comunicadores, que ha-

bía hurtado la identidad de la compañía» y ha conseguido reposicionar y diversificar su producto a través de dos emisoras musicales (Cadena 100 y Rock FM) y una tercera dedicada a los jóvenes (MegaStar), que suman entre todas más de cinco millones de oyentes. También ha mejorado ampliamente su cobertura gracias a un acuerdo de asociación de emisoras con el Grupo Vocento y goza sobre todo de «estabilidad financiera». «La COPE no le pide a sus accionistas un solo euro ni le debe un solo euro a un banco», comentó.

«La coherencia tiene premio»

Lejos del conformismo, su presidente aspira a que la emisora alcance «el segundo lugar» entre las radios más escuchadas y sea un «referente en la sociedad». «Es más fácil hacer periodismo de trinchera pero a largo plazo la coherencia tiene premio. Somos una radio independiente del poder político pero pendiente del bien social, abierta a todos, que no descalifica, que no impone nada. Una radio que atiende a las preocupaciones de la gente», insistió.

Sobre posibles nuevos fichajes, entre ellos el del periodista Carlos Herrera, Giménez Barriocanal aseguró que actualmente la emisora cuenta con «un magnífico equipo». «Herrera tiene la casa abierta y la ha tenido abierta muchos años y no ha venido. No me preocupa este asunto. Si en algún momento vemos que podemos mejorar el equipo lo haremos», apuntó. El secretario general de Podemos, Pablo Iglesias, también tiene las puertas abiertas de la radio de los obispos. «Nos tiene vetados. Se niega a aceptar la invitación que ya se le ha hecho. En mi casa no me dejó insultar pero dicho eso, la puerta está abierta a todos».

VIST I NO VIST

Jordi Sardans

HISTORIADOR

LES TRAMPES DELS PERIODISTES

Fa poc més d'una dècada el periodista i professor universitari Francesc Burguet Ardiaca publicava *Les trampes dels periodistes*, premi Josep Vallverdú, el 2003. L'assaig fou posteriorment traduït al castellà per la facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, en la col·lecció (Ex)tensiones. L'assaig va tenir el seu impacte, ja que qüestionava obertament la més que discutible objectivitat dels periodistes. Si repassem una mica la història, observarem com Emile de Girardin, propietari de La Presse de París, el 1836, proposa canviar la propaganda política dels diaris per la separació entre informació i opinió, per interessos comercials que ajudessin a augmentar el volum de vendes i de negoci. Des de final del XIX i fins al primer quart del segle XX, amb la irrupció de la premsa de masses, aquesta estratègia periodística té èxit, tot i

fonamentar-se en la pretesa objectivitat o neutralitat informativa, fins al punt de fer-ne una veritable obsessió. A final del segle XX s'intensifica una profunda reflexió sobre el periodisme, quan diversos analistes s'adonen del caràcter subjectiu de la informació. Des de mitjan segle XX se sap que el fenomen social de la informació és un procés interpretatiu i, per tant, proper a la subjectivitat. Quan majoritàriament es reconeix que la informació és un procés d'interpretació i valoració, difícilment els teòrics de la comunicació poden seguir defensant l'objectivitat que tant agradava a alguns periodistes. A més a més, durant la dècada dels 60 també neix el Nou Periodisme als EUA (on l'escola positivista nord-americana defensava l'objectivisme informatiu a ultrança), encapçalat per l'escriptor Tom Wolfe, que dona a conèixer els seus articles a partir del 1973. Es tracta, a grans trets, de l'ús de

tècniques literàries que el reporter exposa en primera persona. És una renovació que implica més protagonisme del periodista, que dona la seva visió de la notícia, tot observant-la al lloc dels fets, per tal de descobrir-hi la veritat amagada. Què és notícia? Per què algunes s'amplifiquen i d'altres s'amaguen? Ara ja sabem que és en funció de la política informativa de cada mitjà. Quan s'han fet enquestes sobre la premsa d'elit als diaris europeus tothom refusa parlar del punt de vista des del que s'informa, dels interessos polítics dels mitjans de comunicació i encara menys de l'evident subjectivitat del periodista. Tots sabem que tampoc cal confondre dades amb fets. Les dades han de ser certes o in-

«El bon periodista del segle XXI ha de ser crític amb els vells diaris, i aposta per la investigació i l'anàlisi crítica»

discutibles, però fins i tot així poden enganyar, en funció de la forma i de la contextualització de l'actualitat en què es presenten. Així es pot enganyar de manera objectiva amb dades fiables, però amb intencions falses, tot presentant fets que no són certs. En el periodisme, com en qualsevol altra professió, es produeixen errors per manca de responsabilitat professional. La imparcialitat i l'honestat formen part de l'ètica professional i depenen de la voluntat del periodista i de la seva competència. Però, encara n'hi ha més, quants directors de diari (o altres mitjans de comunicació) no han deixat publicar una notícia si aquesta no convenia a un dels seus grans clients publicitaris? D'altra banda, es reconegui o no, en una societat capitalista, sense publicitat, no hi hauria informació de qualitat. Avui dia, les noves teories periodístiques qüestionen l'objectivitat, ja que tota informació és va-

lorativa i interpretativa implícitament. A grans trets, si observem el periodisme actual, veurem que aposta per l'estil directe, el domini de les xarxes socials, fa un gran esforç per ser didàctic i sobretot es recolza en l'anàlisi de les dades, potser com l'últim refugi d'aquells que encaren pregonen l'objectivitat del periodisme. Al meu entendre, el bon periodista del segle XXI ha de ser crític amb els vells diaris, i mentre observa la competència d'Internet que provoca una gran transformació en el sector, aposta per la investigació i l'anàlisi crítica. En aquest sentit, tot i que té molts detractors, estic d'acord amb Julian Assange, creador de Wikileaks, quan denuncia i ens demostra que Google ens espia a tots i comparteix la tesi del tècnic en Comunicació Ignacio Ramonet en la defensa del periodisme de la llibertat que lluita contra el poder que no vol que la veritat circuli.

Un muro contra el terrorismo

Los atentados en Copenhague parecen como una réplica de los que golpearon París hace un mes. En París y en Copenhague, las víctimas fueron las mismas: defensores de la libertad de expresión, librepensadores, caricaturistas, antirracistas, policías, judíos. La misma ideología mortífera, el islamismo, armaba a los terroristas.

Estos asesinatos son más que la aplicación del proyecto macabro y totalitario de los asesinos. Tienen el propósito de radicalizar a las sociedades afectadas, para incitar un cara a cara entre el islamismo y la extrema derecha. Ambos comparten la misma visión, la de un mundo amenazado por un choque de civilizaciones en el cual el frente sería una Europa al borde de una guerra civil.

Recordemos que Breivik, el asesino de Oslo y Utoya, reclamó el testimonio de los islamistas en el tribunal para validar su visión fanática del mundo.

El atentado antisemita en Copenhague pertenece, como el de París, al terrible aumento del antisemitismo —cada vez más violento y mortífero— en nuestro continente. El ataque a *Charlie Hebdo* forma parte de una lucha histórica contra la libertad de expresión y el derecho a la blasfemia, que empezó en Copenhague y que ha tenido una resonancia particular en París. La publicación en *Charlie Hebdo* de las caricaturas de Mahoma que aparecieron en *Jyllands Posten* en 2005 es la causa de que la revista haya sido objeto de amenazas desde hace varios años.

¿Cómo no resultar profundamente afectado por la indiferencia en la cual se ha desarrollado el antisemitismo durante estos últimos años? ¿Cómo se pueden olvidar las críticas acerbas de algunas personas que se quejaron cuando decidí apoyar —lo que me parecía absolutamente justo— a Flemming Rose, el periodista del *Jyllands Posten* que había publicado las caricaturas? ¿Cómo no recordar que se pueden contar con los dedos de

**BENJAMIN
ABTAN**

Copenhague y París
revelan la conexión
del islamismo
y la extrema derecha

la mano el número de personas e instituciones que respaldó al asesinato dibujante *Charb* y al equipo de *Charlie* después del incendio que devastó la sede del periódico en 2011, mientras se escribían textos abyectos acusándoles de ser una publicación racista?

Esperemos ahora que estos atentados aporten una aclaración sustancial al debate sobre la libertad de expresión y el derecho de blasfemia. Si ha habido judíos entre las víctimas es porque el proyecto islamista es fundamentalmente antisemita; de la misma forma que es contrario a la igualdad entre los sexos y defiende un pensamiento homófobo y racista.

Si los periodistas de *Charlie Hebdo* y las personas presentes en el centro cultural *Krudtønden* en Østerbro fueron blanco de disparos es simplemente porque están implicados en la lucha contra el racismo y contra el antisemitismo, por las libertades civiles y los derechos huma-

nos; es decir, porque defienden la democracia. Los islamistas atacaron a quienes protegen la sociedad contra la propaganda del odio. Fueron atacados porque son antirracistas, y no racistas como algunos proclaman equivocadamente. De la misma forma que nuestros compañeros, los jóvenes socialdemócratas, fueron asesinados porque representan una barrera democrática contra un proyecto odioso.

Al analizar estos atentados hay que observar con lucidez la ideología de odio que es el islamismo y su naturaleza totalitaria, antidemocrática, antisemita y racista. También necesitamos evaluar el avance del antisemitismo, cada vez más virulento y letal, que no cesa de aumentar en cada rincón de nuestro continente.

No hay que caer en la trampa que los asesinos tienden a nuestras sociedades. Hay que evitar una radicalización sobre bases racistas. La consecuencia principal de esta radicalización sería

marginar a las fuerzas democráticas y, al mismo tiempo, dar pábulo a los portadores de ideologías de odio (islamistas y extrema derecha).

Resistir a esta tentación y continuar la lucha en favor de la democracia es la única reacción válida. Pero hay que tener en cuenta además el compromiso de aquellos asesinados por las balas de los terroristas y de aquellos a los que estaban destinadas. Eso supone que los Gobiernos se impliquen en hablar con claridad de lo que hay detrás de los atentados.

Además, son necesarias medidas adicionales, no solo para la protección de las instituciones y personas más vulnerables a los ataques terroristas, sino también para movilizar el papel del Estado, sobre todo en las áreas de justicia y educación, con el fin de promover con más vigor los valores de democracia, el rechazo absoluto del antisemitismo y del racismo, y de proteger a la sociedad contra todos los que quieren destruirla.

Esto implica un apoyo rotundo a las organizaciones de derechos humanos para que puedan trabajar a nivel de base, tanto real como virtual, para poner en marcha iniciativas contra el antisemitismo y el racismo, iniciativas que las instituciones oficiales no consideran ahora prioritarias.

Todo ello implica comprometerse a dar forma a los proyectos nacionales y europeos que contrarresten los proyectos de odio que tengan como fundamento el islamismo y sus aliados de la extrema derecha.

Las manifestaciones del 11 de enero en París, así como nuestras experiencias de movimientos de base en toda Europa, demuestran un intenso y amplio sentido de pertenencia a los valores democráticos; son esos mismos valores los que deben ser nuestra guía y nuestro objetivo renovado.

Benjamin Abtan es presidente del Movimiento Antirracista Europeo (EGAM).

CRÍTICA DE TV

Fernando de Felipe

Un periodista decent

Recorden aquells gloriosos *Cursos de ética periodística* que impartia el precís Juanjo de la Iglesia des d'aquella exitosa tribuna crítica que va ser el primer *Caiga quien caiga*? Sembla que va ser ahir, però el cert és que ha plogut molt des d'aleshores. Molt, i no sempre al gust de tothom pel que fa a transparència, rigor i bones pràctiques informatives. I és que hi ha clavegueres que no les aconseguiria des-embussar ni el Diluvi Universal en persona.

Que corren mals temps per al periodisme d'investigació és una cosa que sap de sobres l'insubornable Xavier Vinader, aquest periodista de raça, decent, ètic i compromès com pocs, al qual el *Sense ficció* de TV3 va dedicar ahir mateix un documental de visió obligada per a tots aquells que vulguin assabentar-se, de primera mà, del que devia ser jugar-se-la de debò durant aquella època tan contradictòria, pretesament modèlica i plena de clarobs-curs que va ser la sacrosanta transició. Dirigit amb continguda fúria per Àngel Leiro i Xavier Montanyà, aquest *Xavier Vinader, periodista: Contra la guerra bruta* reconstrueix a força d'entrevistes en exclusiva, documents inèdits i incontestables imatges d'arxiu la particular odissea professional, vital i fins i tot moral en la qual es va veure embarcat pels ombrívols vuitanta aquest obstinat "torracollons" institucional que sempre ha estat l'enganyosament fràgil Xavier.

El resultat és un esgarriós (i en certs moments kafkià) retrat d'una època en què l'ex-

A Vinader no li tremola la veu per alertar que el periodisme d'investigació està a l'UVI, ara, quan més se'l necessita

trema dreta feia el que volia en aquest país a la fantasmagòrica empara d'un franquisme que continuava enquistat i a l'aguait al cor mateix de l'Estat, embrionari ou de la serp que el cabut Vinader es va encarregar de denunciar una vegada i una altra sabent que la seva condició de molest missatger acabaria posant-lo, literalment, en el punt de mira de tots aquells que amb el temps acabarien fent de la "guerra bruta" el seu principal argument polític-policia.

Considerat com el primer periodista exiliat i pres de Paleshores encara jove (i inexperta) democràcia espanyola, Vinader acabaria convertint-se en el simptomàtic símbol de la llibertat d'expressió, el compromís ètic i el rigor professional per a tota una generació de periodistes. Una generació que va haver de ballar sens dubte amb la més lletja, que va aprendre a moure's en aquest ofici a força de sobresalts i estridències, i que va haver de fer-ho a més a més a l'inquietant ritme que intentaven marcar-li des de les més altes institucions de l'Estat. Una generació en definitiva, de la qual ell va ser, només, el "cap de turc" més mediàtic.

Amb aquest historial a la seva esquena, s'entén que al mateix Vinader, inassequible al descoratjament com de costum, no li tremoli la veu en afirmar amb rotunditat que ara mateix, precisament quan més falta fa, el periodisme d'investigació està a l'UVI, abandonat a la seva sort i pendent que li retirin la respiració assistida. Honrosíssimes excepcions a part, si alguna cosa deixa clar tan oportú documental és que toca espavilar. I com més aviat millor.

La Conferencia Episcopal busca alianzas para blindar el futuro de 13TV

Giménez Barriocanal asegura que necesitan una licencia de televisión en propiedad

Á. S. MADRID.

Fernando Giménez Barriocanal no esconde que 13 TV tiene un duro futuro por delante. El presidente del Grupo Cope y vicesecretario de la Conferencia Episcopal, principal accionista de la cadena, ha reconocido que están haciendo “un esfuerzo titánico” para sacar adelante “una televisión generalista nacional” en un mercado “condicionado por el duopolio”. Barriocanal no ha dudado en señalar al reparto de la inversión publicitaria (el 90 por ciento está en manos de Mediaset y Atresmedia) para justificar sus bajos ingresos y la acumulación de pérdidas. Más allá del duopolio publicitario, que ha calificado de “vergüenza”, el presidente de Cope ha dejado caer que el futuro de 13 TV pasa por lograr una licencia de televisión en propiedad (actualmente se la alquila a Unidad Editorial) y sellar alianzas con otras compañías.

“Estar sólo no es bueno. En radio estamos con Vocento y para la televisión queremos tener alianzas con otras compañías. Estamos abiertos a todo el mundo. Seremos capaces de llegar a un acuerdo con otra compañía cuando se clarifique el mapa televisivo y se repartan las nuevas licencias”, aseguró Giménez Barriocanal durante un desayuno organizado en el Ritz por el Foro de Nueva Comunicación. En este sentido, el vicesecretario de la Conferencia Episcopal aseguró que les “gustaría disponer de una licencia de televisión en propiedad” por lo que pujarán por ella en el concurso que presuntamente va a convocar el Gobierno para repartir cinco licencias nuevas.

Giménez Barriocanal. E. SENRA

Así, tanto obtener una licencia como sellar una alianza parecen condiciones *sine qua non* para blindar el futuro de 13 TV, que acaba de anunciar el cierre de sus tertulias deportivas de entre semana. “Queremos seguir emitiendo a través de 13 TV, pero no sabemos si nos van a dejar”, aseguró poco después de explicar que las demás televisiones pequeñas “han desaparecido porque se les ha ahogado con el duopolio, que espero que el Gobierno corrija”.

Carlos Herrera

Durante el desayuno, a Barriocanal también le preguntaron por una posible incorporación la próxima temporada de Carlos Herrera, ahora en Onda Cero, a las ondas de la Cope. Dijo que Herrera es un “magnífico comunicador” con el que hace más de un año que no habla y que “tendría la casa abierta”, como “la ha tenido muchos años abierta y no ha venido”. “Pero no me preocupa este asunto” precisó. “Estamos trabajando en un equipo y si en un momento determinado vemos que se puede mejorar el equipo, lo haremos (...). Nosotros tenemos un proyecto claro, y otros no se sabe muy bien el que tienen”, aseguró.

RADIO DICE QUE IGLESIAS VETA A SU EMISORA

«EL DUOPOLIO PUBLICITARIO EN TV ES UNA VERGÜENZA»

Giménez Barriocanal, presidente de la Cope, deja la puerta abierta al fichaje de Herrera

E. M. MADRID

El presidente de la Cope, Fernando Giménez Barriocanal, aseguró ayer en el Foro de la Nueva Comunicación que en la televisión española hay un duopolio en el control del mercado publicitario que es «una auténtica vergüenza» y que espera que

el Gobierno lo corrija. Cabe recordar que según el último informe de la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (CNMC), publicado recientemente, Mediaset y Atresmedia se reparten casi el 90% de la publicidad -Mediaset acapara el 44,7% y Atresmedia, el 42,8%-.

Barriocanal formuló esta queja en el encuentro organizado por Nueva Economía Fórum, donde le preguntaron por la marcha del canal de televisión 13TV, propiedad de la Conferencia Episcopal. Aseguró que el canal «va muy bien», aunque «en el contexto de la televisión española,

con una televisión pública y dos grandes grupos privados, querer aparecer como una alternativa de televisión generalista es un tarea de titanes», informa Servimedia.

«Todas las demás teles pequeñas han desaparecido porque se les ha ahogado con la situación actual que

hay, por ejemplo de duopolio en el mercado publicitario, que es una auténtica vergüenza, porque no pasa en otros sectores».

Cuestionado por el interés de la Cope en incorporar a Carlos Herrera -ahora en Onda Cero-, Giménez Barriocanal apuntó que tiene «las puertas abiertas» de su emisora, aunque «ya las ha tenido durante muchos años y no ha venido». Definió a Herrera como un «magnífico comunicador».

Asimismo, el presidente de la Cope abordó la ausencia en sus micrófonos de Pablo Iglesias, secretario general de Podemos. Dijo que la emisora «está abierta» para entrevistar al político, aunque «el problema» es que este medio «está vetado por él. La invitación está hecha, el problema es que nos tiene vetados».

Santiago Bergareche releva a Echenique al frente de Vocento

J.M. Madrid

Relevo en la presidencia de Vocento. El consejo de administración del grupo de comunicación, en reunión extraordinaria, acordó ayer nombrar a Santiago Bergareche como nuevo presidente del grupo, en sustitución de Rodrigo Echenique.

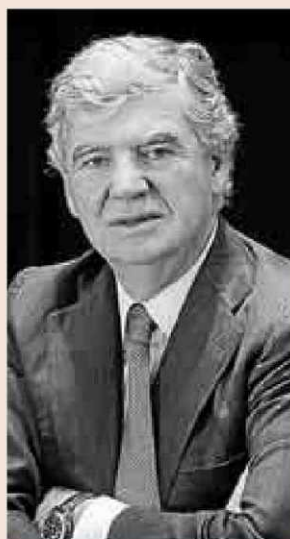
El relevo, aprobado por unanimidad, se produce tras asumir Echenique el cargo de vicepresidente ejecutivo de Banco Santander, el pasado enero, en cumplimiento de las limitaciones de cargos que impone la nueva Ley de solvencia bancaria. Echenique fue nombrado presidente de Vocento en abril de 2014, por lo que ha permanecido menos de un año en el cargo.

Santiago Bergareche, que también presidirá la comisión delegada, es consejero dominical de Vocento en representación de la familia Bergareche, accionista del grupo con un 4,8% de su capital. Licenciado en Ciencias Económicas y Derecho por la Universidad Comercial de Deusto, actualmente es vicepresidente primero de Ferrovial, presidente de Dinamia y consejero de Maxam.

Anteriormente, ejerció como director general de BBVA, presidente de Metrovacesa, Agromán y Cepsa, además de consejero delegado en Ferrovial.

Consejero

Tras la salida de Echenique, que ha presentado también su dimisión como consejero, Vocento prevé designar a un nuevo consejero indepen-

Santiago Bergareche, nuevo presidente de Vocento.

Echenique deja el cargo tras asumir la vicepresidencia ejecutiva de Santander

diente, que aún no ha elegido.

En un comunicado, el consejo de Vocento ha querido "agradecer la labor cohesionadora desarrollada por Rodrigo Echenique" durante su mandato. En este tiempo, el ejecutivo ha consolidado el acuerdo entre los accionistas de referencia de Vocento que se concretó en el nombramiento de su antecesor en el cargo, Enrique Ybarra, en abril de 2012.

Durante los nueve primeros meses de 2014, Vocento redujo un 40% sus pérdidas, hasta 9,1 millones de euros. La facturación alcanzó 361 millones, un 6,4% menos que el año anterior.

CRÍTICA XARXES

ALBERT
CUESTA

@ALBERTCUESTA

Telefónica té wifi i Mediapro, no

Es veu que l'acord entre el FC Barcelona i Telefónica sobre la difusió televisiva dels partits de la pròxima temporada no ha sigut ben rebut per una part de la culerada, reticent a prendre aquest negoci a l'empresa catalana Mediapro per cedir-lo a l'operadora amb seu a Madrid. Ara bé, sospito que a molts dels socis els passaran les manies d'aquí poc, quan puguin connectar-se a internet des de la seva localitat del Camp Nou per piular i *instagramejar* molt millor que ara les filigranes de Messi i companyia. Perquè una de les contrapartides de l'acord sobre els drets de TV podria ser el patrocini de Telefónica de la nova xarxa wifi de l'estadi, que el club té previst oferir als aficionats abans que acabi aquesta mateixa temporada.

L'operació tindria tot el sentit. Una part del que circularà per la xarxa són les imatges de les quals s'acaben de negociar els drets i hi ha sistemes per afavorir que els usuaris piulin enllaços als vídeos oficials dels gols. A més, la relació que el Barça i Telefónica mantenen des de fa anys és una de les joies de la corona del centre de R+D que l'operadora té al Fòrum de Barcelona. Els investigadors que dirigeix Pablo Rodríguez analitzen amb models de xarxa els moviments dels jugadors sobre la gespa, però també fan servir el Camp Nou com a banc de proves per proporcionar cobertura en esdeveniments massius. I oferir cobertura wifi, si es fa bé, és la millor manera de desviar cap a la xarxa fixa una part del tràfic que ara satura la xarxa mòbil. El club sempre ha dit que el nou servei de wifi seria gratuït gràcies al patrocini i ahir es va explicar que l'acord amb l'operadora també preveurà altres col·laboracions en tecnologia, que podrien incloure l'ús del telèfon per accedir al camp. A més, una millora de la cobertura a l'estadi beneficiarà sobretot els socis, que són els que han de votar en les pròximes eleccions. I Jaume Roures ja va dir ahir que cal llegir la decisió del Barça en favor de Telefónica en "clau electoralista". Aviat ho sabrem. —

IAQUÍ

CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR

Què hem de fer amb les fotos del jihadisme

HEM DECIDIT, de moment, no publicar les imatges de les decapitacions jihadistes. No vam publicar les de la vintena de cristians coptes egipcis agenollats abans de ser degollats. De moment ens pesen en contra les prevencions pel que tenen d'escabroses les imatges i pel que tenen de propaganda. Però és cert que el debat genera dubtes, hi ha mitjans que les publiquen i ho defensen, d'altres tenen claríssim que no ho han de fer. És un debat clàssic del periodisme, què és un fet noticiable, i també l'autocensura o la censura per evitar als lectors o espectadors imatges desagradables, per violentes, o morboses, per l'exhibició de cadàvers. Les solucions o posicions que prenem ja mostren l'ambigüitat de tot plegat. A vegades decidim que sí, però no a portada. O sí, però que es vegin de lluny, evitant primers plans. Personalment trobo que el cas del jihadisme inclou nous matisos. Perquè evidentment aquests vídeos i fotos són una eina per reclutar nous adeptes a la seva causa terrorista, i sembrar el terror. No són imatges captades per un professional del fotoperiodisme, per un observador neutral, sinó facilitades per una part del conflicte, pels assassins i, per tant, si ells volen que es difonguin, sembla raonable no seguir-los el joc i no participar de la seva propaganda. Però un cop en aquest punt convé recordar que moltes de les imatges les faciliten parts interessades, que de fet a les guerres actuals les càmeres són un arma més, que ensenya el que convé i amaga el que no convé, que emmarca i per tant selecciona, ensenya i amaga. Si no acceptem les fotos jihadistes perquè són propaganda, no hauríem d'acceptar cap altra propaganda. Els lectors, què en penseu?

Desvalorizarse

DAVID TRUEBA

La polémica por la contratación de periodistas en TVE bajo la excusa de un año cargadísimo de citas electorales suena a broma. Más allá de la sospecha de que procedan de medios afines al Gobierno, reitera el desaprovechamiento de los recursos humanos del canal público. La descapitalización de esta institución nacional ha marcado esta legislatura en todo lo que tiene que ver con nuestra televisión pública. Parece condenada a la irrelevancia y a un papel sin pugna competitiva con las dos grandes marcas de televisión privada dueñas de los cuatro canales de referencia. El daño comenzó cuando Rajoy, en una de las medidas más mezquinas de su Gobierno, suprimió la elección parlamentaria del presidente de la corporación por el dedo supremo. Ese pecado original en lugar de provocar una reacción por parte de la ciudadanía ha impuesto la sedación buscada. El control de los medios públicos sale a cuenta y, por desgracia, sigue funcionando a las mil maravillas.

El nervio que toda televisión pública puede aplicar a los informativos por su capacidad de expansión y la musculatura de enviados especiales se

Sede de RTVE en Torrespaña.

ha visto mermado y la crisis de credibilidad se evidencia en unos telediarios que dedican sus mejores recursos a dar cuenta del tiempo, las nieves y las lluvias en las cuatro esquinas de la Península, pero sin aplicar esa dinámica a la información pura. En el estado de atontamiento general, la sobreestimulación futbolística sigue siendo un rasgo de nuestro panorama informativo. No hay gol del que no quede constancia repetida hasta la saciedad, mientras otros goles fundamentales para nuestra vida pasan desapercibidos.

En ese destejerse del medio público, parece una jugada muy esclarecedora cerrar el centro de TVE en La Habana para trasladarlo a Río de Janeiro, donde nos esperan Olimpiadas. Pero en términos informativos, será precisamente Cuba un foco de permanente interés durante los próximos dos años de transición y reforma y, al igual que en nuestra errada política con la isla, donde hemos perdido la relación de privilegio, parece que también asumimos la pérdida del valor informativo para terminar comprándole la noticia a las agencias, más inteligentes y precavidas que nuestros gestores del canal. De eso se trata quizá, de desvalorizar lo público hasta aconsejar su finiquito.

Barriocanal afirma que Pablo Iglesias «veta a la Cope»

L. R. C.

«La invitación está hecha, pero Pablo Iglesias no quiere venir, nos tiene vetados y lo lamento por nuestros oyentes», afirmó ayer el presidente de la Cope, Fernando Giménez Barriocanal, durante su intervención en el Foro de la Nueva Comunicación. Barriocanal aseguró que la comunicación ha creado un grave problema en España «y esta alimentando los populismos supone un riesgo para nuestra sociedad».

Con la aspiración de estar en el segundo puesto en el Estudio General de Medios (EGM), el presidente de la emisora de la Conferencia Episcopal (CEE) aseguró que la Cope «tiene un proyecto muy claro» en el que no tiene «cabida hacer una radio de trincheras, que es más fácil». Sobre 13TV, Barriocanal considero de la CEE «tiene el legítimo derecho de tener un canal de televisión».

Fernando Giménez Barriocanal
durante su intervención

L'APUNT

Nou ajornament per a "Tele-Rus"

Tere Rodríguez

El president de la Diputació de València podria quedar-se sense "Tele-Rus", el servei de comunicació audiovisual de la corporació la llicència del qual va ser atorgada la setmana passada a l'empresa Beovisión per més de tres milions d'euros (IVA inclòs). Alfonso Rus fa marxa enrere en les seues previsions inicials i ara diu que no té cap inconvenient a ajornar-ne la posada

en marxa fins que passen les eleccions del 24 de maig –"perquè no s'entenga que el que volem fer és publicitat o vendre políticament el debat"-. El projecte, que en principi hauria d'haver-se engegat l'1 de gener, després el 14 de febrer o abans de Falles, podria quedar en lletra morta si el PP perdés les eleccions, ja que no té el suport de l'oposició ni de part dels populars.

L'APUNT

Prioritats i llibertat d'expressió

Azahara Palomares

Els periodistes que cobrim la política municipal tenim l'agenda plena de processos d'investigació judicial de presumptes delictes que, gairebé com si seguissin una norma matemàtica, acaben majoritàriament al calaix dels arxivats. Al mateix temps, tenim la cronologia de Twitter plena d'intercanvis d'expressions sovint pujades de to o d'interpretacions iròniques que es multi-

pliquen quan un fet noticiable és prou cridaner. Totes elles sense més conseqüències. Per això mateix, resulta doblement xocant que el procés que ahir sí que vam veure arribar a judici fos el d'un acudit publicat per un regidor de Torredembarra sobre Extremadura. Si més no, les prioritats del món judicial i d'algunes institucions són veritablement incomprensibles.

MITJANS

‘El Triangle’ celebra el primer quart de segle

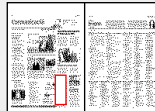
► La revista *El Triangle* commemora el 25è aniversari de la seva fundació, l'any 1990, fent-se ressò de l'atac al setmanari satíric francès *Charlie Hebdo*. La publicació treu al carrer una edició especial dedicada als periodistes, dibuixants i treballadors assassinats el gener passat a París en un atac jihadista. *El Triangle*, setmanari d'investigació i anàlisi fundat per Jaume Reixach, que encara exerceix com a director, assenyala en una nota de recordatori de la seva efemèride que "ha compaginat els seus continguts periodístics amb la sàtira" i es declara descendent de la tradició d'històriques publicacions catalanes com *Cu-cut*, *La Campana de Gràcia*, *L'Esquella de la Torratxa* o *El Be Negre*. Amb aquesta edició especial a *Charlie Hebdo*, *El Triangle* inicia els seus actes de celebració, que s'allargaran tot aquest any. / Redacció

Francesc Canals serà corresponsal de TV3 i Catalunya Ràdio a la Xina

DdG | GIRONA

■ El periodista Francesc Canals serà el nou corresponsal de TV3 i Catalunya Ràdio a la Xina, segons ha confirmat la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). Canals era l'actual sotscaop d'Internacional dels Serveis Informatius de TV3 i coeditor del programa setmanal d'informació internacional *Món324*. Llicenciat en Ciències de la Informació per la Universitat Autònoma de Barcelona, Canals es va incorporar a la secció d'Internacional de TV3 el 1990 i s'ha especialitzat en Àsia Oriental i el sud-est asiàtic, amb cobertures a la Xina, Corea del Nord, les Filipines, Malàisia i Indonèsia.

INFORMATIUS

Denúncia de redacció paral·lela a TVE

El consell d'informatius de TVE considera "absolutament injustificada" la contractació d'onze periodistes externs "amb el pretext de reforçar la redacció" a causa de les convocatòries electorals d'aquest any i la va qualificar d'una "ocupació de TVE per una redacció paral·lela". Fonts de RTVE, per la seva banda, es van remetre al comunicat en què s'informava que s'havien contractat onze professionals (set d'interins i quatre d'eventuals) amb l'objectiu de "contribuir al millor funcionament" de les diferents àrees informatives davant de "l'atapeït any electoral". En un comunicat, el consell subratlla que l'actual redacció central dels serveis informatius té professionals qualificats que han estat desplaçats. ■ EFE

EGATEL-COMSA EMTE**Contracte de 2 milions per la televisió digital a Algèria**

■ Egatel, empresa de sistemes de radio-freqüència, del grup Comsa Emte, s'ha adjudicat el concurs públic per estendre la cobertura de la televisió digital a Algèria. El subministrament de 42 estacions, transmissors i sistemes radiants s'ha firmat amb la televisió pública algeriana (TDA) i té un valor total de més de 2 milions d'euros, va informar ahir l'empresa. /Redacció

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/02/15	Guía para tratar la prostitución y el tráfico de personas en los medios / APLEON	41	1
18/02/15	El Barça también venderá entradas en los kioscos / Mundo Deportivo	42	1
18/02/15	El FC Barcelona amplía la red de venta de entradas en el centro de la ciudad / Noodls	43	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/02/15	Les fonts, el debat pendent / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	45	3
18/02/15	Una lliçó de periodisme al Parlament / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	48	1
18/02/15	Xavier Vinader: «L'Estat fa una guerra d'intel·ligència contra el procés» / NacioDigital.cat	49	3

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Guía para tratar la prostitución y el tráfico de personas en los medios

Miércoles, 18 de febrero de 2015

Guía para tratar la prostitución y el tráfico de personas en los medios Publicado en 18 febrero 2015 por apleon

El Ayuntamiento de Barcelona y la Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC) han publicado un protocolo sobre la cobertura de las noticias sobre de la prostitución y tráfico de seres humanos con finalidades sexuales en los medios de comunicación. En su presentación este viernes, la concejal de Mujer y Derechos Civiles, Francina Vila, ha asegurado que el documento pretende sentar las bases sobre el tratamiento de la mujer en noticias de esta índole: Queremos que el protocolo no sea un documento para las bibliotecas sino que se utilice y sirva. Hay que establecer complicidades con los medios de comunicación porque no dejan de ser altavoces de esta realidad, ha añadido. El decálogo incluye once recomendaciones sobre el tratamiento informativo y cuatro propuestas para fomentar el uso adecuado del lenguaje cuando se trabaja con información relacionada con prostitución, explotación sexual y tráfico de seres humanos. En este sentido, pide explicar la variedad de causas que llevan a las mujeres a prostituirse voluntariamente o por obligación y mostrar las relaciones de poder y desigualdad de género que se produce en su ejercicio. También recomienda dar voz a las mujeres que ejercen la prostitución y hacer visible a los clientes y a las personas que se lucran con esta actividad sin utilizar eufemismos como empresario. El documento se ha elaborado a partir del análisis de 416 piezas informativas del periodo 2008-2012 de varios medios y que ha detectado falta de contexto y referencias a fuentes directas, tendencia al sensacionalismo y asociación entre prostitución y delincuencia. Pese a este panorama, la consejera del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), Yvonne Griley, ha asegurado que la información de sensibilización se ha duplicado desde 2008 y que cada vez las noticias incluyen más fuentes calificadas. La vocal del Col·legi de Periodistes Núria de José ha afirmado que la asociación trabaja para adecuar su código deontológico a esta realidad, y ha añadido que las recomendaciones no tienen sentido si no hay organismos reguladores que velen para que no se pasen líneas rojas. El protocolo, que se ha editado en formato revista y postal, ha sido redactado con la participación de varios medios de comunicación y entidades.

El Barça también venderá entradas en los kioscos

Miércoles, 18 de febrero de 2015

El FC Barcelona contará con nuevos puntos de venta de entradas en el centro de Barcelona gracias al convenio que ha suscrito con el Colegio de Periodistas de Catalunya, concesionario de tres quioscos situados en la zona de Plaza Catalunya, las Ramblas y el Paseo de Gracia, que se convertirán en puntos de venta oficial de entradas. Este acuerdo permitirá cubrir el servicio en unas zonas estratégicas y con una gran afluencia y tráfico de turistas. Los quioscos estarán identificados con el distintivo oficial 'FC Barcelona Official Sales Point', que también acredita otros canales de venta oficiales del Club, como las FCBotigues o los puntos de Turismo de Barcelona. Los productos que se venderán serán entradas para los partidos del primer equipo de fútbol en el Camp Nou y los de baloncesto en el Palau Blaugrana, así como también se podrán adquirir los tickets para acceder al Camp Nou Experience, que incluye la visita al Museo y el Tour por el Estadio. El Colegio de Periodistas de Catalunya tiene la concesión de 13 quioscos situados en Barcelona e inicialmente el acuerdo se aplicará en aquellos tres que están situados en el centro de la ciudad.

El FC Barcelona amplía la red de venta de entradas en el centro de la ciudad

Miércoles, 18 de febrero de 2015

El Club suscribe un convenio con el Colegio de Periodistas de Cataluña, concesionario de los tres quioscos donde se podrán comprar entradas de fútbol, baloncesto y Camp Nou Experience. El FC Barcelona contará con nuevos puntos de venta de entradas en el centro de la ciudad de Barcelona gracias al convenio que ha suscrito con el Colegio de Periodistas de Cataluña, concesionario de tres quioscos situados en la zona de Plaza Cataluña, las Ramblas y el Paseo de Gracia, que se convertirán en puntos de venta oficial de entradas. Este acuerdo permitirá cubrir el servicio en unas zonas estratégicas y con una gran afluencia y tráfico de turistas. Los quioscos estarán identificados con el distintivo oficial 'FC Barcelona Official Sales Point', que también acredita otros canales de venta oficiales del Club, como las FCBotigues o los puntos de Turismo de Barcelona. Los productos que se venderán serán entradas para los partidos del primer equipo de fútbol en el Camp Nou y los de baloncesto en el Palau Blaugrana, así como también se podrán adquirir los tickets para acceder al Camp Nou Experience, que incluye la visita al Museo y el Tour por el Estadio. En estos puntos de venta no se aplicará el descuento de socio. Este deberá adquirir las (www.fcbarcelona.es) o bien en las taquillas del FC Barcelona en caso de que quiera beneficiarse de las ventajas. El Colegio de Periodistas de Cataluña tiene la concesión de 13 quioscos situados en Barcelona y inicialmente el acuerdo se aplicará en aquellos tres que están situados en el centro de la ciudad, ya que la voluntad del club azulgrana es cubrir una zona con un tráfico de turistas elevado y que hasta hoy no estaba cubierta, pero en el futuro se ampliará a otros establecimientos del ente asociativo de los periodistas catalanes.

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Les fonts, el debat pendent

Miércoles, 18 de febrero de 2015

Quan els mitjans de comunicació ens equivoquem és obligat presentar disculpes. Aquí estan les nostres. Però amb això no n'hi ha prou; hem d'interrogar-nos sobre els nostres procediments i les nostres inèrcies. Eren les paraules del director d'El Periódico, Enric Hernández, en l'article-reconeixement de culpa publicat després del contundent i calamitos tractament del seu diari amb generós infogràfic inclòs sobre el procés de cirurgia estètica a què (NO) shavia sotmès l'actriu Uma Thurman. Tota la raó. Disculpes obligades a banda, el que és de debò imprescindible és la reflexió sobre el perquè de les pífies, especialment quan aquestes deriven de rutines de treball del tot assumides, que no examines ni, per suposat, meditates. Hernández argüeix tres raons que haurien motivat l'exploació intensiva d'un fet que a la fi sha desvetllat com a no-fet. Era tema del moment arreu, existeix interès social pels excessos de la cirurgia estètica i seguim sent víctimes, a la fi, duns tics masculistes que no sabem volem, més aviat eradicar. Sen deixa un quart que, crec, hauria de ser col·locat en el primer lloc de la llista: quan en veiem l'oportunitat, optem per un periodisme groguenc que no cerca sinó l'increment d'audiència, del nombre de lectors i espectadors o, directament, de clicks. Fins aquí les referències a la història que ha esdevingut trending topic a tot el món desenvolupat, precisament per la trista conclusió que resulta de conjuminar el concepte aspecte extern d'una celebritat femenina com a tema del moment, d'una banda, i el de món desenvolupat, de l'altra. Despatxo lafer Thurman. Però em quedo en companyia dels procediments i les inèrcies del treball periodístic a què Hernández feia referència. ¿Què tindrien en comú, entre d'altres coses, el #4F tants anys ignorat, el rabiós directe de l'atemptat a la Marató de Boston o del més recent a Charlie Hebdo, el dia a dia de la informació sobre el conflicte a Ucraïna o el sorprenent sondeig d'urgència que encarregava i destacava El País en portada i que avalava la destitució de Tomás Gómez com a secretari general del PSM? Doncs que el caire i la intensitat del treball periodístic o el silenci mediàtic emanarien en primer i destacat lloc d'un joc de dependències estructural, unes dependències del tot institucionalitzades en la pròpia rutina del treball periodístic. I què significa això? Ras i curt, que la decisió sobre el que ha d'esdevenir notícia i sobre la proximitat, intensitat i qualitat de l'enfocament no requereix sovint ni d'un mínim debat previ. En essència, què i com ja vindrien protocolaritzats. Dependències més palpables són les que es poden derivar de la pròpia titularitat de cada mitjà i dels seus particulars interessos econòmics i polítics lesmentada portada d'El País sobre el Partit Socialista de Madrid o la seva línia editorial contra la Llatinoamèrica bolivariana en serien bons exemples. N'hi ha d'altres molt menys evidents, bàsicament perquè els propis mitjans, amb la seva inesquible història d'amor amb l'opacitat, fan tot el possible per mantenir-les en la perpètua tenebra. Parlem de dependències invisibles per referir-nos sobretot a les fonts informatives, és a dir, a l'origen de la notícia. I en aquest terreny la cosa és prou simple: hi ha fonts fiables i n'hi ha de dubtoses o, directament, dignorades. Com menys confiança en la font, més necessitat de contrast de la

informació; i a l'inrevés, per a una font fiable, major crèdit de vegades, fins i tot, fantàstics xecs en blanc. Té certa lògica. Al capdavant, el recorregut vital de qualsevol de nosaltres està farcit de confiança i desconfiança construïdes sobre experiències que shan anat provant verídiques o falses amb el pas del temps. També les fonts informatives algunes agències de notícies, per exemple han bastit aquesta fiabilitat a base danys de rigorós exercici professional. Ara bé, sempre és així? És sempre l'experiència el que atorga el crèdit a la font informativa? O bé, el que en realitat li confereix major credibilitat no és tant la veracitat acumulada com el seu propi tarannà? Dit més planerament, no serà més aviat que ingresseu els lluent xecs en blanc al compte de la font, diguem-ne, de sistema? Són sistèmiques les fonts oficials, aquelles que, diríem, representen el món institucional en la seva màxima accepció: les dels tres poders de l'estat democràtic, en primer lloc, però també les dels agents socials reconeguts. Són també sistèmiques les fonts que, barroerament, podríem qualificar de mercat, el poder d'influència de les quals vindria determinat per la seva cotització en un joc global on els conceptes humanitat i ciutadania escalen indefinidament banqueta. Com són sens dubte sistèmiques aquelles fonts de bloc, entenent per bloc un conjunt d'individus i societats que comparteixen i amb qui compartim identitat, ideologia, o interessos estratègics. Totes elles serien, de per sí, fonts fiables, cosa que vol dir que un dels pilars de la deontologia professional, el contrast, esdevé en aquests casos substancialment circumstancial, si no innecessari. Són per defecte fiables les fonts policials, per exemple, de vegades fins al punt d'arribar a lesperpent de donar per bones cadascuna de les divergents versions oficials que van encavalcant-se sobre un mateix afer (recordem el cas d'Esther Quintana). Com són per defecte fiables les fonts que en els conflictes internacionals provenen d'institucions o agències de notícies de les nostres. En els abusos presumptament perpetrats pels soldats de l'exèrcit dels EUA a l'Afganistan, per exemple, mentre passàvem de puntetes, posàvem totes les cometes del món o rebutjàvem a la primera les versions provinents de l'agència afgana Pajhwok, creïem i reproduïem fins i tot de manera literal les que difonia la Secretaria d'Estat d'aquell govern o agències occidentals com ara Associated Press (l'agència sobre la qual se sostenia la notícia de la Thurman). En la mateixa línia, ens són tan properes les fites expansionistes de la Rússia de Putin en el conflicte d'Ucraïna com insòlites les que persegueix una OTAN la zona d'influència de la qual no ha deixat de créixer pels antics territoris soviètics des de fa 25 anys. En cas que es demostrés certa la hipòtesi, en cas que assumíssim que molta de la informació que consumim dia rere dia prové en essència de fonts sistèmiques hauríem de convenir que inevitablement nosaltres i, de retruc, la nostra visió del món som víctimes d'un poderós biaix informatiu, especialment poderós pel fet de transcórrer del tot inadvertit i per ser producte d'una sèrie de dependències estructurals que romanen i es fan romandre en la total invisibilitat. I és que la font serà o la farem fiable. El que en cap cas no pot ser, però, és neutra. Fa pocs dies Els matins de TV3 convidava l'Elisenda Rovira per parlar de l'Anuari Mèdia.cat dels silencis mediàtics que es troba en plena campanya de micromecenatge i del qual n'és coordinadora. La rebia una taula farcida de veterans periodistes. Exposat l'objectiu de l'anuari, va produir-se un fet summament excepcional. Durant vint minuts el periodisme va aconseguir ser únic protagonista de la tertúlia d'un magazine líder de la cadena líder a Catalunya; tan protagonista, que fins i tot se li va entreveure una petita part de la seva eternament oculta arquitectura, la

carpinteria, que en diria Juan Marsé. Ningú no va parlar, és clar, de dependències estructurals del nostre periodisme hegemònic, però van sortir a la llum algunes de les seves invisibles misèries. Debat públic, debat obert sobre el periodisme que consumim sense ser-ne conscients. Aquest hauria de ser, crec, el camí. Sí, potser en posaríem en risc la credibilitat. El cas és, però, si de debò han dexistir confiances socials del tipus drets de bressol. Per guanyar la confiança com per guanyar la democràcia sha de treballar. I per sobre de tot, explicar i explicar.

Una lliçó de periodisme al Parlament

Miércoles, 18 de febrero de 2015

La intervenció del periodista Ernesto Ekaizer, especialitzat en investigar trames de corrupció i frau fiscal, va comparèixer ahir a la comissió parlamentària que investiga el cas Pujol i va oferir una lliçó magistral sobre la importància i necessitat del periodisme independent i rigorós.

Xavier Vinader: «L'Estat fa una guerra d'intel·ligència contra el procés»

Miércoles, 18 de febrero de 2015

Entrevista amb el periodista especialitzat en extrema dreta, crim organitzat i trames brutes Han acceptat el Premi Ciutat de Barcelona, però no han recollit el guardó | Destinaran els 7.000 euros a investigar "casos d'abusos policials emparats per l'Ajuntament" Entrevista amb el periodista especialitzat en extrema dreta, crim organitzat i trames brutes Xavier Vinader, en un moment de l'entrevista. Foto: Jordi Borràs/ND Entrevistar Xavier Vinader (Sabadell, 1947) és entrevistar tot un ofici. Periodista de referència amb un passat extraordinari, un present brillant i un futur que trasllada una manera de treballar honesta, audaç i rigorosa als que picotegen l'actualitat per fer-ne informació. TV3 va emetre ahir el documental sobre la seva història. Aquí ens explica el present. -L'extrema dreta té bona salut? -Sí, el que passa és que no treu pit... encara té banquetes, té gent, però té una crisi de dirigents que ve de lluny, d'egos, de rivalitats i fraccionament, ara bé té bona salut però és minoritària. És una sort. Però té cavalls de batalla com ara la crisi econòmica, globalització i la pèrdua d'identitats nacionals d'Europa i la immigració. Occident ja no té el perill dels bolxevics, en té d'altres. -Però comparat amb altres situacions europees, com el cas de Grècia amb Alba Daurada... -L'evolució a Espanya és diferent a d'altres situacions d'Europa. A l'Estat espanyol durant 40 anys hi havia un únic partit feixista i que, a més, era el que manava. Se'n va anar a norris, biològicament, i va venir la democràcia. L'extrema dreta que estava al poder no estava preparada ni per la clandestinitat ni per l'oposició. Aquesta va ser la primera crisi. El relleu no va tenir un panorama gens fàcil davant la llibertat i la modernitat. Ara bé a partir de la caiguda del Mur de Berlín, l'extrema dreta ha fet esforços per modernitzar-se més que no pas l'extrema esquerra. L'exemple és Internet, quan comença a popularitzar-se la xarxa són molt actius. El Front Nacional comença a sortir del parlamentarisme cap el 1982, amb una modernització clara i després han seguit danesos, austriacs,... les evolucions són diferents. -I Alba Daurada? -S'ha convertit en el tercer partit polític i, en canvi Fuerza Nueva amb 60.000 militants, no va arribar a tenir cap escó. Vénen de tradicions diferents. A Grècia un sector va ser col·laboracionista amb els invasors nazis i després va venir la dictadura dels coronels. Allò va deixar un substrat que després s'ha activat. Aquí l'imaginari de l'extrema dreta està lligat a les gestes de la Guerra Civil i al Cid Campeador, no té la mateixa base. -I a més amb un substrat catòlic -Exactament. El mirall de l'extrema dreta autòctona ha estat més enfocat cap a Itàlia que no pas a Alemanya. Té més llaços amb el feixisme italià, també molt fragmentat. En canvi Grècia, sempre ha mirat més cap a Alemanya, un nazisme molt més organitzat. -De fet, sempre hi ha hagut molts llaços i col·laboració entre els serveis secrets espanyols i forces policials, o i el feixisme italià, o entre forces parapolicials que actuaven a Espanya amb grups armats del fascio -I tant, des de l'època del franquisme. Espanya va ser el santuari i la base de repòs dels grups terroristes d'extrema dreta italians : , com ara Avanguardia Nazionale, MSI o Fronte de la Gioventù, feien atemptats a Itàlia i quan se'ls complicava la cosa venien aquí i feien feina bruta per a la policia espanyola.

Estaven a com a casa seva. L' OAS, els Ustacha croates, la Triple A argentina, extrema neofascista italians, nazis alemanys... era l'època la Internacional Negra. Estaven aquí com a casa seva. Ara bé, van perdre el paraigua i es va acabar. Com amb l'extrema dreta espanyola. La tesi és que l'extrema dreta autòctona catalana i espanyola mai no ha estat res sense l'ajut dels serveis d'informació. -Com? -L'extrema dreta sempre ha actuat de braç il·legal i clandestí dels serveis d'informació. L'operativitat de l'extrema dreta sempre ha passat pels serveis d'intel·ligència i policials. Si analitzéssim una colla d'atemptats i assassinats en els darrers 40 anys, veuríem que sempre hi ha un fil o altre que apareix un oficial d'informació o un nom vinculat amb la policia. Té un fil conductor, mai no aclarit del tot, en el que sempre hi veus l'ombra dels serveis d'informació. L'osmosi ha estat generalitzada, algun cop els utilitzaven i altres moments els deixaven fer i miraven cap a l'altre costat. -Aquests vincles avui dia no s'acaben d'escatir del tot, hi ha certes actuacions dels serveis d'informació que encara treballen amb tics de l'Estat on es parapetava l'extrema dreta espanyola, encara és una realitat oi? -Sí, encara avui dia dins les forces policials la mentalitat generalitzada és la conservadora i amb molts elements d'extrema dreta radical, el que passa que porten uniforme i no ho poden expressar. Sempre hi ha hagut una simpatia no expressada en tot aquest camp, això no passa amb extrema esquerra. De fet, en terminologia policial l'extrema esquerra són los malos i l'extrema dreta los descarríaos. És una indulgència cap a l'extrema dreta... ara bé també quan els han de detenir també els detenen... -Però els hi costa més no? -Clar. Un d'extrema esquerra s'emporta alguna trompada cosa que algú de l'extrema dreta serà més difícil que se l'emporti. -Aquests tics també els han heretat els Mossos? -No. És una policia que neix al 1983, té una formació i una trajectòria completament diferent. També com a policia diferencien entre bons i dolents. Ara bé, cal recordar que els mossos tenen una llista d'operacions i desarticulacions contra estructures d'extrema dreta que si la compares amb la resta de les policies no té res a veure: cas llibreria kalki, grups d'skins, cas CEDADE. Tenen una altra mirada perquè tenen una altra formació i perquè en el seu naixement va sentir la preocupació per l'extrema dreta d'aquí: com els casos de l'assassinat de la transsexual Sònia al Parc de la Ciutadella, el cas Papus, els Boixos Nois i Brigadas Blanquiazules. -En el món periodístic destaquem que els Mossos no són tan indulgents amb grups anarquistes o d'extrema esquerra? Hi ha una trama organitzada anarquista internacional que rau a Barcelona com sempre s'explica des d'interior? -Jo no em crec això de la trama anarquista internacional. I els Mossos l'adopten. La tesi que Barcelona forma part del Triangle de l'anarquisme amb Grècia i Itàlia i que la capital catalana és la base de repòs d'activistes italians i grecs... la poso en dubte... Per ara no he vist cap detenció de cap activista important o notori grec o italià a Barcelona. A vegades totes les policies s'inventen fantasmes -Fantasmes? -I tant, i se'ls creuen! És al·lucinant. Algú em deia fa molts anys que la policia pot ser perillosa no pel que sap sinó pel que s'imaginien. Va bé que hi hagin perills amenaçants perquè pot justificar moltes coses. Mira un director general dels Mossos em comentava que Barcelona tenia una tradició anarquista històrica molt important i jo li vaig respondre aviam si em posaria com exemple la Rosa de Foc o la Setmana Tràgica! Tenen algun analista que li dóna més a la tecla del que cal. L'anarquisme que diuen està organitzat respon a actes de vandalisme individual i no respon a cap estratègia. Fixeu-vos que les grans operacions de detenció contra els anarquistes no acaben en res. -

Respon a aquesta estratègia la brama de Barcelona com a capital jihadisme? -Sí. I, a més, això no ho ha demostrat ningú. Pot haver algun document d'un servei d'informació, que tampoc és l'oracle de Delfós, que indiqui aquesta brama però en aquests informes el que no se sap, s'inventa. Al capdavant, la por guarda la vinya i això dóna vida a empreses de seguretat o a la tecnologia de la protecció. Els cas Charlie Hebdo servirà per retallar llibertats i drets i per generar por. -Si parlem de serveis d'informació que han mantingut l'ascendència de l'Estat franquista, ara com ara fins quin punt s'utilitzen aquells aparells de l'Estat per aturar el procés sobiranista o veiem fantasmes? -Fins quin punt? No sé fins a quin punt però molt! -Molt? -Clar,